

**S
W
Y
.
E
N
D**

Al.hexth

2025

Obsah

0 – SEN

1 – SEZNÁMENÍ

2 – VÝSADEK

3 – LET NAD JIKAXARZOU

4 – PRŮVODCI

5 – ÚTOK

6 – ROJ

7 – NEČEKANÝ OBJEV

8 – NEZNÁMÁ

9 – MAGUKEDU

10 – ZMĚNA ROLE

11 – VAKARERE

12 – ODCHOD

0 – Sen

Temné, mokré prsty noční džungle hladí mohutné tělo, které se obratně a cílevědomě, bez sebemenšího šelestu, prodírá ke svému cíli. Do nozder vnikají stovky pachů, dokreslujících představu i o prostoru, který nemusí být očima viditelný. Silné tlapy vyzbrojené drápy rychle a neúnavně nesou dravce přes rozbitý terén. Nezdolné tělo pracuje spolehlivě jako stroj a dokonalé smysly ho vedou bez zaváhání po správné stopě.

Ta ale dnes nevede ke kořisti. Na konci čeká protivník. Vetřelec, který si zkouší opanovat cizí revír.

Teď pomaleji. Listy posledních keřů se bezzvučně porozhrnou.

Ano, je tam. Hoduje na kořisti, kterou ulovil neprávem. Netuší, že se odvíjejí poslední okamžiky jeho života.

Dravec skrytě poměřuje svého soupeře. Nebude to snadné. Ale každou buňkou svého těla cítí, že zůstane vítězem. S nádechem ho síla vzteku vymrští do útoku. Tma, zuřivost a krev - odvěký rituál tisíckrát starší než jakékoli lidstvo!

*

1 – Seznámení

„Protože jsem si myslel, že neexistuje,“ pronesl s rozmyslem černý panter, a napil se vanimatrizu. Pak významně cinkl drápem do skleničky. „Stejně jako tohle pití,“ dodal.

Jeho společník, s nímž seděl u stolu, jen mlčky kývl a dál si očima měřil nezvyklého hosta, od hlavy s výraznými dravčími rysy, přes mohutná ramena, prostou ale nepochybně funkční loveckou výstroj až k botám které dávaly najevo že svého majitele spolehlivě pronesou jakýmkoli myslitelným terénem.

Neboť ten, kdo učinil zmíněnou poznámku, byl Zgrgodolomský stopař Fangmirez Richrabus Granskellean Bagrphy. Byl ztělesněním toho, co se povídá o jeho rase, která proslula svou velikostí a drsným vzhledem, který plně odpovídá jejich tvrdé povaze.

Ale jeho protějšek se nemusel cítit nijak méněcenně.

Na druhé straně stolu totiž seděl říšský kníže Roggen „Břítva“ Swyend de la Tagoradansa, dá se říci galaktická legenda mezi lovci všeho formátu. Od doby, kdy převzal a zabezpečil své mocné panství na Tagoraji, náruživě se věnoval lovu na všemožných planetách. Nešetřil ani penězi, ani námahou, a jeho sbírka trofejí se díky tomu stala mezihvězdně proslulou.

Byl kupříkladu jediný, kdo vystavoval preparovanou lebku tvora mostro appuntito di chocklabordy, což byla obrovitá bojová velryba z daleké mořské planety Zenobie.

Pravdou (jež ovšem zůstala naprostě většině lidí skryta) ale bylo, že jeho nejproslulejší exponát představovala... lidská kostra. Kdejaký anatom by poznal, že patřila ženě, avšak jen vysoce obeznámený zasvěcenec by uhodl, že pochází z města Zar'Khul. Na tuto tematiku však bylo uvaleno galakticky platné informační embargo, čili i tento příběh půjde jinou cestou.

Ovšem současný záměr ramenatého knížete byl ještě odvážnější, a řeč byla nejen o proslulém pití, ale hlavně o planetě Jikaxarza.

Takže stopařova předchozí věta byla odpovědí na Swyendův dotaz, proč se vlastně přihlásil jako adept pro plánovanou misi.

„Oboje je skutečné,“ odvětil teď kníže. „Planeta i pití. Neuznávám napodobeniny, nesnáším polovičatá řešení a pracuji pouze se skutečnými odborníky. Proto tu spolu sedíme, ctěný Fangmirezi.“

Zgrgodoloman znovu olízl sklenku. Nápoj, který uvedl na trh Bokweřan Apsa Vanima, snad nejznámější mistr pokrmů ze všech světů, byl stejně omračující jako jeho proslulé jídlo ksomour. Problémová ovšem byla skutečnost, že Vanima zmizel spolu se svou rodnou planetou při katastrofě známé jako Konec vesmíru, a recept na nebeské pití s ním. Kdo měl to štěstí, že vlastnil nějakou láhev

s originálním obsahem, považoval si jí nad všechny poklady. To, že kníže neváhal nabídnout tak drahocenný mok, svědčilo o míře jeho zájmu. Přesto stopař zachovával lehkou zdrženlivost.

„Vážím si tvé nabídky, velkomožný kníže...“ řekl teď, ale šlechtic ho přerušil krátkým gestem ruky. „Swyend. Prostě jen Swyend, ano?“

„...ano. Takže, Swyende, je to pro mě pocta, žeš ze všech nabídek oslovil právě mě. Ale já jsem stopař. Nezabízím tvory kolem sebe, dokud k tomu nejsem dotlačen okolnostmi, ale též nedělám jiným lidem chůvu. S Jikaxarzou sice žádné osobní zkušenosti nemám, ale podle toho co se o ní šušká, to nebude moc pohodový svět. Možná bys to mohl zvážit...“

Kníže nechválal s odpovědí. Jak bývá zvykem u osob, které jsou uvyklé drsnému způsobu života, moc nemluvil ale když už, měla řeč vždy hutné jádro. I nyní šel rovnou k věci. „Rozumím. Nehledám ochránce ani záložního střelce. Své plány provádím osobně. Chci někoho, kdo umí číst přírodu kolem lépe než já. Ale současně vedle sebe nechci mít stopaře, který by se nedokázal o sebe postarat sám. Dost možná, že to opravdu nebude dvakrát pohodové. Proto tu sedíš právě ty.“

„A jaké že to jsou plány?“

„Chci najít a ulovit Vakadomobula Rerevaki,“ pravil zpříma kníže. Jaký div, že Zgrgodoloman málem nadskočil při vyslovení toho jména. Vždyť Vakarere byla mytická kreatura, napůl obr, napůl lev, o níž se pouze bájilo, natož aby ji někdo někdy viděl. Protože o ní nebyla v databázi KIR ani zmínka, realisticky smýšlející jedinci ji odkázali rovnou do říše pohádek. „Jsi ochoten a schopen mi to vystopovat?“

Fangmirez chvíli zvažoval odpověď. „Je vůbec reálný?“

„Podle mých zpráv ano.“

Jak to může vědět? pomyslel si stopař a naposledy promyslel své rozhodnutí. „Pokud je něco hmotné, najdu všechno co se najít dá,“ přikývl nakonec. „A myslím, že jsem dostatečně samonosný, abych nebyl na obtíž.“ Znovu s požitkem usrl ze sklenice. „Ta suma z tvé nabídky je na jak dlouho?“

„Za celý výsadek, který plánuji, nejvýše na čtyři dny.“

„To opravdu není moc času...“ zavrčel Zgrgodoloman.

„Uvidíš, že to je až kam. Neztrácím čas klopýtáním po kraji.“

„A bikom?“

„Skoro v pohodě. Mám na něj prostředky,“ ujistil ho kníže o podmínkách biologické kompatibility.

Musí vědět, co říká, jinak by do toho sám nešel, pomyslel si černý panter, a rozhodným způsobem kývl. „Dobře. Přijímám s jednou podmínkou.“

„Samosebou, pak tě nechám odvézt, kam si řekneš,“ ujistil ho

velkoryse Swyend.

„Děkuji, o to mi ani nešlo. Ale chci s sebou mít svou kinsajrí.“ Slovo v jeho rodné řeči znamenalo zhruba osobu, bez které se neobejde. Ukázal pohledem stranou, kde v družném hovoru se dvěma zdejšími komteskami seděla mladičká zelenovlasá dívka. Ve svých lehce rudo-zlatých šatečkách vypadala překrásně. „Ahepfmonde Flimcumara, má nerozlučná společnice z Xirpelinku,“ představil ji na dálku.

Kníže na ni upřel chladný pohled. Stopařova podmínka ho překvapila. Opravdu chce na nejdrsnější planetu ze všech známých světů táhnout tuhle sice nádhernou, ale křehkou panenku? To je nějaká prominentka? Slečinka si patrně hodlá udělat dobrodružný výlet, o kterém by pak klábosila s kamarádkami, a počítá, že ji drsný stopař ochrání a bude o ni pečovat?

Při pohledu na její půvab a něžná gesta Swyend zapochyboval, že byla aspoň jednou v neřízené přírodě. Ví, co to je zmoknout? Přespala aspoň jednou pod širým nebem? Když si v duchu představil, jak asi začne kňourat, až potká první protivenství na výsadku, už už málem odmítavě zavrtěl hlavou. Jenže Bagrphy byl moc slavný na to, aby dělal něco neuváženě. Bylo to tedy divné, ale patrně měl své důvody.

„Lov je záležitost mužů,“ pravil zvolna.

„Bezpochyby,“ kývl stopař, a nic víc.

„Myslel jsem, že sto procent tvé výkonnosti bude náležet misi, za kterou budeš placen,“ dodal aristokrat trochu nespokojeně.

„Ano, v tom jsme zajedno, Swyende.“

Kníže dívku ještě chvíli hypnotizoval pohledem. „Nebudu se o ni starat,“ vrátil se pak očima k Fangmirezovi. „Primární bude za všech okolností lov. Pokud někde padne, zůstane tam ležet.“

Jeho slova zněla tvrdě, snad až krutě necitelně, ale kníže pouze konstatoval realitu. Na divoké planetě nemusí být za všech okolností možno dbát na někoho jiného. Pokud si nějaká hrozba vybere za cíl právě ji, musí se v prvním okamžiku o sebe dívka umět postarat sama. Nikdo jiný to v takové chvíli neudělá, i kdyby sebevíce chtěl.

„Zajisté. Neočekával jsem nic víc krom svolení, aby mohla se mnou,“ opáčil černý panter.

„Souhlasím,“ kývl Swyend. „Kdy budeš schopen vyrazit?“

„Klidně hned.“ Bagrphy se po těch dvou slovech maličko zarazil.

„Vlastně ne. Jen co dopiju ten božský nektar!“ dodal a poodhalil tesáky v úsměvu.

„Dám ti celou tuhle láhev na cestu,“ ujistil ho velkoryse Swyend. „Ještě jeden dotaz: bojíš se plesů?“

„Lesů?? Takovou otázku snad nemůžeš myslet vážně, Swyende.“

„Ne. Plesů. To jsou taková shromáždění, kdy se očekává, že budeš vkusně ošacen, chovat se s Gorkghanskou noblesou, případně tančit.“

Zgrgodoloman se zarazil. „To nebyla součást smlouvy, nebo jo?“

„Ne, nebyla. Je to má pozvánka na dnešní večer a noc.“

Fangmirez zhluboka zafuněl. „Pokusím se...“

Kníže se nepatrně usmál. „Skvěle. Pošlu vám mého šatmistra.
Nebojte se odvázat, platím všechno.“

*

2 – Výsadek

Palubní ples byl opravdu akce, přetékající luxusem a zábavou, a svou velkolepostí naplňoval název kosmolodi, na niž se odehrával– Darentomir, což zhruba znamená Velkolepý. Loď si to přízvisko plně zaslouhovala. Co do přepychu by mohla konkurovat špičkovým relaxačním komplexům, zrovna tak byla skvělou vědeckovýzkumnou i výrobní základnou, a ohledně výzbroje by se dobře vyjímalala i v kategorii bitevníků.

Na slavnost se dokonce slétly dvě desítky luxusních jachet z nejružnějších světů, které přivezly všelijaké vzácné hosty.

Ačkoli byl středem pozornosti kníže Swyend, jakmile se v sále objevil mohutný Zgrgodoloman se svou kinsajrí, mohli se těšit nemenší popularitě. Když si tmavý stopař k překvapení všech se svou drobnou společnicí i zatančil, cizokrajné dámičky se osmělily a co chvůli si nějaká došla vyprosit krátké zábavné kolo. Ani Xirpelinka si nemusela stěžovat na nedostatek zájmu mladých aristokratů, což lovci zjevně vůbec nevadilo.

Kolem půlnoci se ale kníže s urozenými hosty rozloučil. „Jsem nadšen zdejší milou společností, ale zítra ráno se vydávám na lov,“ řekl. „Potřebuji mít čistou hlavu a pevnou ruku. Bavte se dosyta i bez mé přítomnosti!“

„Ty jsi tak odvážný, Swyende!“ rozplývala se jedna původem Niwijská robokněžna. „Srdnatě se vrhat neznámému vstříc! Já už jsem rozechvělá jen z toho, jak daleko jsem od domova!“

„Dělám to, kam mě táhne srdce,“ opáčil rozverně oslovený. „Ale i tak jen napodobuji to, co bych dělal nejraději. Místo vládce jsem se měl narodit jako degira (proslulý dravec). Lovil bych bez berliček, kterými mě vybavila civilizace, a nechával bych své exponáty pod širým nebem!“

Bouřlivě pozdravován shromážděnými aristokraty, opustil halu.

„Pravý čas zařídít se stejně,“ zavrčel Fangmirez s úlevou a také se stáhli do ústraní. Něco podobného si ale řekli i jiní účastníci. Protože Darentomir během slavnosti pokračoval ve své cestě na periferii zdejšího planetárního uskupení, všichni hosté se záhy loučili též. Chtěli se vrátit dříve, než koráb opustí víceméně známé končiny, zabezpečené případnou záchrannou a servisní službou. Poslední přepychové jachty se odpojily u Evenisquru, což bylo „pomezí“ slunce, symbolicky ohraničující aspoň zčásti bezpečnou oblast od temného vesmírného vnějšku, a chvatně zamířily zpět.

Darentomir osaměl, a další teleparty ho nesly do neobydlených oblastí. Nemělo to být složité, ale opak se ukázal pravdou. Jikaxarza se nenacházela tam, kde byla očekávána! Údaje ve hvězdném katalogu

z jakéhosi neznámého důvodu neodpovídaly realitě.

„Třeba je to opravdu jen pověst,“ odvážil se poznamenat druhý důstojník.

„Tak to právě zjistíme!“ opáčil kapitán a pověřil navigátory, aby cíl našli svépomocí. Protože planety, hostící život, mívají obvykle ve zvyku držet se svých sluncí, nebylo to nakonec tak těžké. Nicméně nepřesnost byla značná - bylo třeba ještě tří dalších teleportů, aby se kosmoloď dostala k cíli své cesty. Tady už byl opravdu vesmírný Zapadákov.

„No sláva. Skoro jsem měl obavu že ji ani nenajdeme,“ ulevil si kapitán, když se ocitli ve správné soustavě, a už v duchu kalkuloval, za kolik tuhle korekci hvězdné navigace po návratu zpeněží.

Veden spolehlivými přístroji, zaujal koráb místo na orbitu.

„Naše zahrada,“ pravil kníže, který už byl v tu dobu vzhůru a plně přichystán. Slavnostní oblek vyměnil za loveckou kombinézu. Chladným pohledem si měřil temnou planetu pod sebou. Darentomir, který přiletěl z vnější strany, čili na noční stranu, zvolna mířil zdejšímu svítání vstříc. Jaký bude svět, o kterém prakticky nikdo ani nevěděl, že doopravdy existuje?

Přesně v domluvený čas se v lodním velínu objevil stopař se svou průvodkyní. Ve svém přiléhavém zeleno-černém obleku vypadala ještě drobněji než v noci na plesu.

„Vítej. Prostě jen Swyend, ano?“ podal jí kníže rázně ruku.

„Ano. Já jsem Flim,“ odvětila způsobně.

„Stačí Fang,“ sdělil svou zkratku i černý Zgrgodoloman.

„Máme čtvrt hodiny do výsadku. Pojďme,“ vyzval je kníže. Došli nitrem korábu do teleportové sekce. Tam už bylo připraveno veškeré ostatní vybavení, počínaje pohybovými aparáty a nouzovými prostředky konče. A samosebou i výzbroj.

„Žádný energotron?“ podivil se Fang.

„Tomu se říká tradice,“ pravil významným tónem Swyend. Krom vystřelovací čepele měl pro lov na dálku dlouhou, masívní karabinu třídy antimaterial. Naopak krátký ale velkorážový samonabíjecí dvouruční kanón přezdívaný „bourač“ s gravitační stabilizací (jeho zpětný ráz by těžko kdo přežil ve zdraví) byl strašlivá zbraň pro blízké užití. A nakonec pro situace blue-to-blue (neboli z očí do očí) to završovala lastakarijská výsadková ZOO – zbraň osobní ochrany. Stopař uznale zamručel. To byla sice hodně drahá, ale skvělá volba. Vzhled zbraní navíc svědčil o tom, že kníže není žádný sváteční střelec.

Fangmirez vsadil na obratný, lehkorážový automat, ovšem s děsivou kadencí palby, přezdívaný „pila“. Ahepfmonde na tom byla ještě střídmeji: na popruhu napříč stehnem nesla jen zajímavě zalomený tesák. To jsem si mohl myslet, proběhlo Swyendovi hlavou. Výletnice!

„Třicet k výsadku!“ ozval se hlas operátora a na stěně se rozeběhl odpočet.

Postavili se vedle své výbavy na teleportová místa a když čísla klesla na nulu, nechali se přenést z orbity rovnou na povrch tajemné Jikaxarzy.

Ocitli se na obyčejné travnaté planině, ozážené ranním sluncem. Tráva byla dosud vlhká noční rosou. Pláň byla řídká poseta stromy, které nevypadaly nijak neobvykle.

Kolem trojice se ale jen o vteřinku později objevili čtyři bojovní androidé s důkladnou výzbrojí. Bylo to běžné expediční opatření. Zajišťovali bezpečnost, než si výsadek zkontroloval a připravil věci, aby nebyl bezprostředně po příchodu do zóny něčím ohrožen.

„Tohle je bioprotektor,“ podal jim kníže malé lékové platíčko, obsahující hezky sytě žluto-zelené kousky jakéhosi želé. „Jednou denně stačí, v případě zranění si vezte další.“

Společně polkli první dávku přípravku, který měl zajistit jejich snášenlivost s místní ekosférou. Pak všichni nastoupili na své aboardy, což byly levitační plošinky poháněné gravitačními generátory. Bohatší lovci již odvykli trapnému plahočení se rozbitým terénem. Byl to do určité míry klon slavného GPG lastakarijských výsadekářů, jehož technologie byla od jisté doby uvolněna i pro civilní využití. Díky tomu odzvonila i éra úmorného tahání velkoobjemových bergenů na zádech – ať už vlastních či robotických mul. Veškerá jejich další výbava byla naložena na podobných zařízeních.

Chvilí bylo ticho, rušené jen syčením malých tlakových nádobek, kterými na sebe trojice nanášela látku, s jejíž pomocí by měli přijmout pach zdejšího prostředí, aby na ně ekosféra nereagovala vyloženě alergicky.

„V pořádku,“ řekla jako první Flim. Měla to nejsnazší. Když stejné slovo užili i oba muži, ochranný doprovod se vrátil na palubu Darentomiru. Trojice osaměla v srdci neznámé planety.

Fang se zaposlouchal do řeči lehkého větru, který vanul nad probouzející se savanou. Jeho napůl dravčí smysly mu přinášely skvělý přehled o okolí. Jako pokaždé, když se ocitl ve volné přírodě, cítil v těle přívál divokých sil a instinktů, coby dědictví po dávných předcích.

Swyend to řešil mnohem pragmatičtěji – osobními detektory a spojením s kosmokorábem. Teď řekl: „Před rozbřeskem průzkum Darentomiru vysledoval hledaný cíl. Držte domluvenou formaci, startujeme.“ A zvedl se do vzduchu, následován nákladními plošinkami, které nesly výbavu. Pomalým tempem zamířil západně.

„Tak šup,“ kývl stopař na kamarádku. Ta v pohodě odstartovala a zručně se připojila do „vláčku“, který uzavíral Fang.

I když předtím prohlásil, že se o nikoho starat nebude, Swyend se po pár vteřinách letu ohlédl. No aspoň že tak, pomyslel si když viděl, že let

nedělá Flim potíže. Ostatně, aboardy nebyly projektovány pro žádné vzdušné závody. Jejich předností nebyla rychlost, ale síla, vytrvalost a spolehlivost.

Krajina, v níž se počínala objevovat stáda opouštějící svá nocoviště, vyhlížela tak mírumilovně, až to bralo dech. Ranní scenérie byla skutečně okouzující a vzduch voněl probouzející se přírodou.

Konec kochání krásami krajiny učinil Swyendův detektor, zvaný „piskoř“. Ten od počátku bedlivě sledoval celé okolí, a lovec náhle slyšel v hlavě jasný hlásek: „Sedm hodin nahoře!“ Sledovací zařízení průběžně přepočítávalo úhel hrozby na aktuální polohu i natočení svého majitele. Sedm hodin znamenalo téměř zezadu, maličko zleva.

Kníže sebou za letu bleskově hodil a provedl obrat na místě čelem vzad. Směrem od slunce, chytře skryt v jeho září, řítil se na ně nějaký velký létající tvor! Slovo „řítit“ bylo zcela na místě: křídla byla přitažena k tělu a dravec svištěl vzduchem jako útočná raketa!

„Na tebe jsem fakt čekal!“ poznamenal ledově Swyend ve stejném okamžiku, kdy promluvil jeho bourač. Vzduchem zaznělo třaskavé prásknutí díky nadzvukové rychlosti projektilu. Přestože nebyl vybaven samonaváděcí automatikou, výstřel šel bezpečně tam, kam měl, a téměř na dosah od letící karavany se náhle rozlétna fontána krve a roztrhaných částí neopatrného útočníka.

„Ou!“ sklonila se instinktivně Flim a zakryla si hlavu rukama před rudou sprchou. Fang neříkal nic, ale nezdál se překvapen. Když si Swyend jen ze zvyku a ze zvědavosti nechal od piskoře promítnout trasy všech zúčastněných, všiml si, že okamžiček před střetem Flim jakoby náhodou zabočila vpravo a tím se skryla před letícím dravcem za svého společníka. Hm! Možná nebude tak úplně marná, připustil kníže. Co ale s Fangem?

„Věděl jsi o něm?“ vyslal k němu dotaz přes miniaturní vysílačku, kterou měl každý z nich v uchu.

„Ovšemže ano. Proto se také Flim schovala.“

„Dobře. A zbraň nic?“

„Na takový potěr je škoda munice,“ zněla klidná odpověď, dávající najevo že by stopař útočníka řešil buď čepelí nebo jen svými mocnými pažemi.

Kníže se tedy otočil zase čelem do směru letu. „Kolik takových torpéd máme kolem sebe?“ obrátil se ale vysílačkou na domovský koráb.

„Skenujeme...“ zněla odpověď z orbity. „Do dvou kilometrů osm!“

„Míří k nám?“

„Moment... nezdá se.“

„Dobře. Mrkněte jestli z toho nezbylo něco na památku,“ dodal a věnoval se opět letu. Za jejich zády se skoro okamžitě objevily čtyři manipulační drony, teleportované z korábu, které počaly pročesávat

traviny ve snaze najít nějaké použitelné zbytky sestřeleného létavce. Spolupráce s vesmírnou lodí byla prvotřídní.

„Myslíš že byl jen zvědavý?“ optal se kníže po chvíli.

„Myslím že šel cíleně po nás,“ zhodnotil incident Fang. „Respektive, přímo po tobě.“ Udělal pomlčku a zdrženlivěji dodal: „Nechtěl jsi chůvu, tak jsem nic nedělal.“

„V pořádku. Takže jsme mu asi narušili teritorium?“

„Neřekl bych,“ zněla rozvážná odpověď. „To by se prezentoval čelně, se vší parádou, rozepjatými křídly a křikem, aby demonstroval svou sílu. Tohle byl spíš útok s cílem ulovit.“

Zvláštní, pomyslel si kníže. Já tu přece mám být lovec!

*

3 – Let nad Jikaxarzou

Swyend ale nebyl zelenáč; dobře postřehl, co nebylo dopovězeno. Nemohli přece patřit mezi kořist, kterou měl ten poletucha naučenou lovit. Takže se na ně vyřítíl s jasným úmyslem zabít. Ovšemže jsou známé druhy tvorů, kteří ze své podstaty útočí na všechny a všechno co jim vleze do rajónu. Jenže kdyby to bylo chování odpovídající jeho druhu, už by se na ně hnali i další, kroužící opodál. Těm jsme ale lhostejní, i když třeba teď jednoho právě míjíme, pomyslel si kníže když ho piskoř upozornil na další exemplář, který plachtil asi sto metrů nad nimi.

„Co jsme udělali, že na nás tak vystartoval?“

Tentokrát stopař přemýšlel déle. „Objevili jsme se tu.“

„Tomu nerozumím.“

„Možná... panická reakce. Jsme tu zatím moc krátce, abych se vyznal v řeči biosféry.“

„V pořádku. Pokračujme.“

Vypadalo to, že útok byl opravdu ojedinělý. Skupinka i se svými zavazadly bezzvučně plula ovzduším a průběžně se seznamovala se vzhledem cizí planety. Krajina pod nimi byla plná života a početných stád všelijaké zvěře. Tak nějak asi vypadaly planety bývalého hvězdného Svazu, než na ně dopadla ničící ruka tvora, který se sám pyšně pojmenoval jako „rozumný“.

„Nevypadá to tu moc cize...“ konstatoval po čase kníže.

„Možná že jen nevypadá,“ reagoval stopař. Dobře si všiml, že sem tam nějaký kus stojí na zadních, a nezdálo se, že by jim to dělalo potíže. Hlídky? Vůdci stád? proběhlo mu hlavou. Také si všiml jednoho nahnědlého huňatého, docela roztomilého tvora, sedícího nehnutě na vršku vysokého stromu. Bedlivě se rozhlížel, jako kdyby měl za úkol tu vše hlídat. Zajímavé!

Ačkoli kníže díky zprávám z Darentomiru přesně věděl, kde se údajný Vakarere nachází, vedl levitující karavanu okruhem dokola. Během lovu se může stát cokoli, takže bylo vhodné seznámit se s krajinou. Při letu klidným hlasem upozorňoval na výrazná místa, která mohla tvořit orientační body pokud by došlo k rozdělení skupiny.

Občas na Fangovu žádost zastavili a stopař se snesl k zemi, kde si prohlížel, co ho zrovna zaujalo. Swyend neprotestoval. Věděl, že Zrggodoloman zkoumá různé známky a detaily, pomocí kterých si v hlavě sestavuje obraz prostředí.

„Služba mi řekla, že kus před sebou máme vhodné místo na oběd,“ ozval se kolem poledního kníže. „Přistaneme.“

Skutečně, po třech minutách se vepředu ukázala jen slabě porostlá písčitá planinka, nad níž už kroužil dron, zajišťující po celou cestu

karavaně čelní průzkum. To bylo vhodné místo k odpočinku, kde nehrozilo, že by je mohlo něco skrytě přepadnout.

„Vyčkejte. Já první,“ ujal se Fang své úlohy. Zatímco vzdušná karavana zůstala levitovat asi deset metrů nad povrchem, stopař dosedl na kraji planiny a sestoupil. Od prvního okamžiku bylo vidět, že se mu něco nelíbí. Různě se skláněl, dotýkal se stébel trávy, sem tam nabral hrst písku do dlaně, občas si zkusmo přidupl, někdy jen nehnutě naslouchal kdo ví čemu.

Pak mávl rukou. „Přistaňte tady na kraji.“

Proč asi? pomyslel si Swyend. Tím se přece na jedné straně vzdáme bezpečného rozhledu kolem sebe? Ale když už si pantera najal, bylo by hloupé mu nevěřit. Navedl tedy malou vzdušnou flotilu jen pár kroků od husté, vysoké trávy, vlnící se v pomalém teplém větru.

Sestoupili z boardů a po několika hodinách letu se znovu dotkli nohama přímo povrchu.

„Nějaký problém?“ tázal se kníže.

„Jen z toho nemám dobrý pocit,“ odpověděl panter. „Je nezvyklé, když se v zarostlém povrchu najednou objeví prázdné místo. Navíc písek divně zní. Nepochybně to má nějaký důvod, a já ho neznám. Prostě nechodte dál od kraje.“

„V pořádku,“ kývl Swyend nevzrušeně. „Pošlete nám oběd,“ dodal, což platilo kosmokorábu. Vzápětí se poblíž nich objevily tři malé uzavřené přenosové kontejnery, obsahující ještě horké pokrmy. Kníže měl zajištěný dokonalý servis.

„Berte si,“ vyzval je a sám si vzal jednu krabičku. „Pokud někdo chce přidat, ozvěte se bez zdráhání.“ Otevřel a vzduchem zavoněl luxusní pokrm. „Á, najoty?“ usmál se. „Kuchař nás chce asi ostře naladit!“

Ale Fang zlehka zvedl ruku. „Já si nedám. Jen... si na chvíličku odskočíme.“

Kníže jim věnoval trochu překvapený pohled, ale když nic neříkal, Zrggodoloman s Xirpelinkou se tiše vnořili do vysoké trávy. Přece jen je to dravý tvor, pomyslel si Swyend na stopařovu adresu. Asi potřebuje vybit své divoké hormony. No co, každý jsme nějaký. Otočil se tváří po větru, neboť odtud by mohl útočit případný dravec přilákaný vůní pokrmu, a spokojeně si vychutnával svou porci.

„Dvanáct hodin, horizont!“ slyšel náhle piskořovo hlášení. Zvedl oči. Přímo naproti němu, na druhé straně světlinky, se objevil nějaký tvor podobný antilopě. Opatrně povysunul hlavu ze stěny travin a díval se přímo na něj.

No když už ses dobrovolně ukázal, tak to máš smůlu, pomyslel si kníže. Odložil oběd. Na tak malý cíl byla karabina zbytečně silná a bourač tím víc. Uchopil tedy svou ZOO, pohodlně si opřel pěst o skrčené koleno a pečlivě, beze spěchu zamířil.

„Co se děje?!“ vyřítil se z trávy Fang, když tichem hlasitě práskl výboj Swyendovy pistole. Svou „pilu“ měl připravenou k palbě a rozhlížel se na všechny strany.

„Lovím,“ vstal kníže nevzrušeně.

Fang už si všiml složeného kusu. „Jo. Příště nám to ale zkus říci předem, ano?“

„Když už se mi to tak krásně nabídlo, nechtěl jsem to vyplašit hlasem...“

„Počkej!“ zarazil ho ale stopař, když se kníže chtěl dojit podívat.

Swyend zastavil aniž udělal jediný krok. „Už víš něco konkrétního, nebo pořád jen špatný pocit?“

Zrgodoloman neodpověděl, jen se mu podíval do očí. Najal sis mě, tak mi prostě věř, znamenalo to.

„Pošlete dolu řezníka,“ zapnul kníže spojení s kosmolodí. „Hod'te to ke mně, a nepřistávejte na planině!“

Snad ještě ani nedořekl, a ve vzduchu se objevil další levitující automat, vyslaný tem teleportem z Darentomiru. Hladce sklouzl stranou, uchopil ulovené zvíře do silných mechanických rukou a nesl ho nad planinkou ke skupince.

„Devět hodin, horizont!“ ozval se v ten okamžik Swyendův piskoř. Tráva vlevo se rozevřela a z ní doslova vylétl nějaký dravec. Jenže nemířil na skupinku. Ohromujícím skokem se vrhl po ulovené antilopě. Jenže levitující automat sledoval své okolí – mžikem zvýšil svou letovou hladinu aby se dostal mimo dosah útočníka. Zubatá vyceněná tlama cvakla do prázdna těsně pod kořistí a dravec spadl zpět dolů.

V ten okamžik se to strhlo. Jakmile se jeho tlapy dotkly písku, ten se znenadání probořil! Šedivý predátor se propadl pod zem, ale díra po propadu se rychle lavinovitě šířila na všechny strany. V okamžiku stáli na okraji jakéhosi vyhloubeného trychtýře, který byl doposud zakryt křehkým písečným nánosem.

Dole, v nehlubším místě jámy, se mezitím odehrávalo drama. Nějaká chapadla tam držela divoce se zmítajícího dravce a táhla ho do chřtánu, který měla ve svém středu. Zoufale bojující kořist neměla žádnou šanci. Chapadla ho doslova naládovala do zubatého jícnu, chvíli ještě šátrala kolem po stěnách jámy, ale pak se svinula do vyčkávacího klubka.

Jen jedno zůstalo v pohybu. Zdánlivě nelogicky nahrnulo do centrálního chřtánu porci písku. Děsivá tlama chvilku přežvykovala, a pak s omračující přesností plivla chuchvalec nahoru. Směs písku a nějakého lepivého sekretu se přichytila přesně na okraji jámy. Kousek po kousku, sousto za soustem, nad sebou děsivý podzemní požirač obnovoval tenký strop, který bude zase čekat na neopatrného chodce.

„Jo. Něco takového jsem měl na mysli,“ kývl Fangmirez výmluvně. Píchl dýkou do jednoho čerstvého „plivance“ a jen s úsilím ji vytáhl zpět.

„Schne to hodně rychle. Hezké biologické lepidlo,“ poznamenal.

„Super odhad,“ kývl kníže, a znělo to jako poděkování. Od okraje pasti je dělily nějaké čtyři kroky.

„Cestou jsem viděl pár opuštěných trychtýřů,“ opáčil stopař. „Takže už víme, jak vznikly.“

Chvilí fascinovaně sledovali tuto místní zrůdnost, která se nevzrušeně, plivanec za plivancem, znovu maskovala.

„No nic,“ odvrátil se konečně Swyend, a věnoval pozornost úlovku. Opravdu vypadal jako antilopa. Takzvaný „řezník“, což byla ve skutečnosti malá levitující laboratoř, mezitím různě obracel a skenoval uloveného tvora. Masivní mechanické paže obstarávaly manipulaci, rotační čepele porcování, a tenké jehly a jemné manipulátory přitom odebíraly všelijaké vzorky. „Zjistěte mi, jestli je to k jídlu, a vemte něco na památku,“ dodal Swyend do vysílačky.

Stroj zakrátko kořist odložil, oddělil hlavu, popolettí výše a zmizel.

Zatímco čekali na výsledky, krátili si čas pozorováním jak podzemní dravec pokračuje v budování své pasti. Měl to opravdu promyšlené, klenba zjevně obsahovala i jakási zpevňující žebra. Hmota přitom byla soudržná, ale velmi křehká. Dokonalý materiál pro past!

Flim se mezitím pustila do jídla. Vypadalo to, že jí opravdu vyhládlo, spořádala svou porci jako nic. Pak pohledem poprosila Fanga, a když zlehka kývl, vrhla se i na jeho oběd. Kníže to s úsměvem sledoval. Těšilo ho, že jí tak chutná. To že stopař neměl nic, neřešil. Fangmirez byl dost velký na to, aby věděl, co dělá nebo nedělá.

„Je to jedlé!“ vstal náhle Swyend, který zrovna obdržel vyjádření palubní laboratoře. „Ochutnáme, ne? Fangu, doufám že si také dáš.“

Jenže se zvedla i Flim. „Smím já?“ tasila svůj zahnutý nůž.

„Jen si posluž!“ zasmál se, zvědav jak se bude s úlovkem potýkat.

Dívka přiklekla k antilopě a pustila se do ní. Šlo jí to velmi dobře, očividně věděla jak na to a bylo vidět, že nůž nemá jen na ozdobu.

Nežli dokončila porcování, Swyend vyndal z nákladu malý gril, což byla elektricky ohřívaná kamenná deska s podstavcem, přidal k tomu i dózičky s různým kořením, a vložil plátky masa na žhavou plotnu.

„Jo, jo, nějakého si vemte,“ pronesl přitom zamyšleně. Komunikoval znovu s Darentomirem. Palubní biologové zatoužili po vzorku dravce, který tak neslavně skončil v jámě. Když dostali od knížete svolení, několik kilometrů odtud se nad savanou objevily tři drony, které zahájily svůj vlastní lov na nějakého jedince shodného druhu.

„Myslím že už je dost.“ To pro změnu patřilo svůdně vonícím plátkům masa. „Berte si,“ nabídl Swyend společníkům.

Fang soustředěně žvýkal. „Není to špatné,“ zhodnotil.

„Není to špatné,“ opakovala Flim jako tichá ozvěna.

„Mně to chutná,“ kývl kníže, který ani při jídle neodkládal svůj bourač.

Nebylo jisté, odkud co může vyskočit.

I když se to nezdálo, uběhla zhruba hodina a děsná podzemní příšera už byla zamaskovaná. Vítr zanedlouho překryje nerovnosti navátým pískem a nikdo nebude tušit, co za hrůzu číhá pod nohama.

*

4 – Průvodci

„Nějak se sem stahují,“ poznamenal Fang s očima upřenýma do oblohy, kde kroužily tečky s rozepjatými křídly.

„Mrchožrouti. Láká je to,“ kývl Swyend k rozporcované antilopě. K tomu nebylo co dodat.

Když sklidili věci, nastoupili na své aboardy a vydali se na další pouť. Bylo to příjemné, protože slunce páliło jak divé. Aspoň je za letu vzduch trochu ochladil. Swyend počítal, že během odpoledne v pohodě dokončí celý kruh kolem místa, kde by se měl Vakarere nacházet. Samotný lov plánoval na zítřek. Nakonec to nebude tak děsné, pomyslel si.

Jenže situace se nenápadně změnila.

„Možná ne mrchožrouti. Sledují nás,“ poznamenal po čase stopař. Kníže se ohlédl. Skutečně, létavci nezůstali u zbytků kořisti, ale táhli se v dlouhém, řídkém hejnu vysoko nad nimi.

„Hm!“ Zkusmo změnil směr, ale když houf zabočil také, musel uznat že to není náhoda.

„Báje naznačují, že je Jikaxarza nějak záhadně pospojovaná dohromady. Třeba jsme svým příchodem vyvolali poplach. Ten první útok byla možná okamžitá reakce, a tohle je pokračování. Ale, zdůrazňuji, jsou to jen povídačky, důkazy žádné,“ poznamenal Fang.

„Na báchorky ožralých vesmírných vysloužilců, kterými si po hospodách vydělávají na další chlast, moc nedám,“ opáčil za letu kníže. „Zato jsem prostudoval fakta, sebraná kdysi Gorkghannem. Vojáci označovali zdejší přírodu jako lstivou, agresivní a hlavně přizpůsobivou. Mám to na paměti.“

V místech, kudy nyní letěli, byl terén členitý. Strmé kopce střídaly hluboké strže plné husté vegetace, která skrývala co pod ní může být. Nebylo by příjemné, kdyby měl nějaký aboard poruchu právě tady.

„Jasně, jasně,“ slyšeli Swyenda, který už zase mluvil s Darentomirem. „Prostě je hlídejte.“

„Swyende, oni sestupují,“ upozornil ho stopař.

Kníže se znovu ohlédl. Létavci se jich stále drželi, ale skutečně byli o poznání níže. Také jejich let byl výrazně živější.

„Nechystají se k hromadnému útoku, že ne?“ nadhodila Flim.

„To právě nevíme,“ poznamenal Fang.

Lovec se zlehka uškíbl. „Snadná pomoc.“ Pokynem si přivolal jednu dopravní plošinu, za letu otevřel kontejner a přehodil si kolem krku pás od jiné zbraně. Tentokrát to byl nevelký ale účinný plazmový plamenomet. Zdálo se, že s sebou má impozantně vybavený zbrojní sklad. Gestem poslal dopravník zpět na jeho místo v karavaně.

„Sledujme je,“ řekl. „Kdyžtak jim pošleme ohnivý pozdrav.“ Pak se opět na okamžik zdánlivě zamyslel. „Ne, neděláme,“ odpověděl na

nějakou zprávu z kosmokorábu, a významně se ohlédl na stopaře. „Možná na těch báchorkách bude něco pravdy. Průzkum mi hlásí, že se tvorové na zemi klidí ze směru, do něhož míříme. Tak se shora ptali, jestli neděláme nějaký hluk.“

Fangmirez ani nemusel podotýkat „já jsem to říkal“. Jen poznamenal: „Navrhoval bych najít a zabezpečit dnešní nocoviště včas.“

„Souhlas,“ kývl Swyend.

Zatímco dokončovali okruh kolem plánované oblasti lovu, létavci počínali být odváznější. Někteří se v obloucích spouštěli níž a prolétali jím docela blízko nad hlavami. Víc znepokojující bylo, že se vše odehrávalo úplně mlčky. Žádné pištění, vriskání, krákání. Vzdušné manévry probíhaly bez jediného varovného zvuku.

„Vystupme trochu výš,“ navrhl náhle stopař.

Swyend se neptal a zvedl čelo letící karavany nahoru. Jejich manévry hejno očividně překvapil – rozprchlo se do stran. Létavci neutekli, ale okruh kterým skupinku ohraničovali, se výrazně rozšířil.

„Skvěle. Chvilí držíme výšku, pak zase můžeme sestoupit,“ dirigoval tichým hlasem Fang společníky. Byl spokojen. Právě dali najevo že se nebojí a svým gestem si bez krveprolití zjednali u dotěrných průvodců aspoň nějakou úctu.

Kotliny a strže poznenáhlu skončily. Vraceli se obloukem zhruba do míst, kam se ráno teleportovali. Okruh byl dokončen.

„Tohle je normální?“ všiml si ale kníže o něco později. Stáda, která míjeli, hromadně zvedala hlavy a sledovala je upřenými pohledy.

„Ale my nejsme na normální planetě,“ odpověděl stopař. Přestože se vlastně nic nedělo, to množství zírajících očí působilo znepokojivě. Jste tu nevítaní vetřelci, sledujeme vás, a už o vás určitě ví i jiní než my, jakoby se dalo vyčíst z těch pohledů. Fangmirezovi se dokonce zdálo, že se za nimi jaksi „otáčejí“ i některé rostliny. Mohlo to být sice způsobené zkresleným vnímáním za letu, ale stopař byl zvyklý svým smyslům důvěřovat.

Horší bylo, že huňatého tvora, kterého zahlédl dlouho předtím, už dvakrát spatřil někde opodál, vždy na vyvýšeném místě. Fang byl sám napůl dravec, a měl skvělý smysl pro rozpoznávání detailů kořisti. Proto si byl naprosto jist, že to je ten samý tvor, nikoli jiný jemu podobný. Pročpak nás asi sleduje?

Nejvíce ho ale znepokojovalo, že Swyend očividně nevzal jeho doporučení vážně. Slunce už rudlo a padalo k západu, a karavana stále pokračovala v letu, aniž by přistála. Čas na nutné zabezpečení nocoviště se kriticky zkracoval!

Ve chvíli, kdy se rozhodl připomenout, Swyend pravil: „A tamhle jsme dnes začínali! Přistáváme!“

Fang se ohlédl po slunci. Půl hodiny než zapadne, odhadl. Tak to

máme co dělat! Jenže když se obrátil dopředu, užasl.

Vpředu před nimi se nacházel rozměrný, nádherně střížený trávník!

Kníže pochopitelně nezapomněl na jeho slova, a pověřil Darentomir aby jim připravil tábor. Okruh o průměru sta metrů byl brutálně, leč pečlivě posekán. Ani jedna křovina nebránila volnému rozhledu. Obvod byl lemován šestnácti automatickými strážními stojany, které obkličovaly tábořiště jakousi ohradou tvořenou chvějivými laserovými detekčními paprsky. Uprostřed byla rozměrná plocha, složená z gumových dílců, obsahující křesla i přichystaná lůžka. U každého stála malá přenosná Khirská jednotka, zajišťující soukromou klimasféru. Po zapnutí chránila majitele nejen před otravným hmyzem a prachem, ale i případným deštěm.

Hned u toho viděl nejen mobilní hygienickou dvojsekcí, ale i grilovací stanoviště, výrazně luxusnější než přenosné Swyendovo. Na půl cesty k okraji vymezené zóny stálo v pravidelných rozestupech šestnáct ozbrojených androidů, aby zajišťovali hlídky přes noc.

Fangmirez jen tlumeně zavrčel tónem, který bylo těžko dešifrovat. Něco z něj bylo ohromení, něco pro změnu znechucení.

Létající karavana se tiše snesla k okraji obytné plochy.

„Nocoviště,“ mávl Swyend prostě paží. „Fangu? Pokud máš připomínky, budou neprodleně vykonány.“

Stopař si znovu zvolna měřil celý prostor. „Preferuji mnohem méně okázalé řešení; ale když už tu máme ten luxus, tak jen otázka: co hlídá oblohu nad námi?“ tázal se.

„Darentomir a průzkumný dron,“ řekl kníže. „Je ukotvený kilometr vysoko a sleduje stejně veliký okruh. Jeho kamery dokáží rozpoznat i když se pohne myš v trávě.“

„Výtečně, Swyende,“ kývl panter zvolna. „Měl jsem trochu jiný záměr: chovat se tak moc nenápadně, jak to jen půjde. Ale moje chyba, že jsem ti to neřekl včas. Ostatně, způsob lovu si určuješ sám, já jsem tu jen jako konzultant. Tuto noc tedy strávíme s plným servisem.“

Na poměry výpravy to byl opravdu přepych.

Oba muži dali Flimcumaře galantně přednost, aby se mohla po horkém dni vyčvachtat podle chuti. Zatímco lehoučký přísvit sekce kreslil na matné stěny za šumotu sprchy stíny její štíhlé siluety, muži chystali večeři. Kníže zase griloval, zatímco Fangmirez připravil z poskytnutých zásob skvělý a osvěžující zeleninový salát, dokonce ve dvou verzích – ostré a jemné.

Doprostřed toho vtrhla Flim, která odložila svou terénní kombinézu a pobíhala tu naboso jen v lehkém krátkém župánku. Ovšem i nyní zdobil její nohu elastický pás se zalomeným tesákem. Zatímco se upravili i oba společníci, s vybranou chutí mistrně dokončila, co bylo třeba. Talíře v ruce, usedli do křesel, dýchali sytou vůni usínající savany

a při jídle se kochali zářivou hvězdnou oblohou, která se klenula nad krajem.

„V okolí je živo,“ informoval je kníže při jídle. Detekce registrovala množství nočních tvorů, kteří pobíhali po pláních. „Ale vypadá to, že nic z toho se nás netýká.“ I když odložil svůj expediční oblek, měl stále ZOO u sebe. „Jsem na lovu, ne na výletě,“ komentoval to krátce. Ostatně, i Fang měl svou pilu na dosah.

„Swyende? Můžeme vidět Evenisqur?“ napadlo stopaře.

Kníže chvíli komunikoval s navigačním oddělením korábu. „Jsme od něj čtyři sta jedenáct srků (světelných roků), a dokonce bychom ho mohli vidět prostým okem. Jenomže momentálně je pod obzorem, asi na třech hodinách,“ sdělil pak výsledek. „Ale prý můžeme vidět Sigramber, který je z našeho úhlu pohledu jen kousek nad ním. Tipuji, že je to ta tečka pod pomyslnou čtveřicí jiných,“ píchl prstem k horizontu.

Bylo fascinující, že i z takové dálky mohli spatřit nějakou hvězdu, která patřila bývalému Svazu planet. Kolem ní obíhá Zz'éper, obývaný technicky docela vyspělou civilizací. Dost možná tam někdo právě hledí na oblohu, aniž tuší že jedna z těch teček u sebe hostí mytickou Jikaxarzu, na které právě sedí. Ano, byla správná chvíle na myšlenky takového druhu.

Zatímco se Flim opět nenasytně ládovala, muži spolu beze spěchu rozmlouvali. „Jak jsem slyšel, patříš mezi vyvolené, kteří ulovili i Fredegarskou supersépii, je tak?“ optal se stopař mezi řečí.

„Je to tak,“ kývl kníže.

„Povíš nám o tom něco...?“

Swyend svlažil hrdlo ovocnou šťávou. „No, je to spíš záležitost byrokracie nežli lovu. Povolení od Fredegarců není zrovna levné. Od dob, kdy to živelně zkoušel kdekdo, a také při tom kdekdo skukal, zavedli tvrdá omezení. Začali jim tam létat lovci, kteří na supersépii užívali malé jaderné projektily. Já je chápu, ono na ni máloco jiného platí. Ale domácí z toho měli vrásky na čele a radioaktivní prach v atmosféře.“

„Fakt je to tak děsná potvora?“

„Fakt,“ přitakal Swyend. „Je neuvěřitelně houževnatá, a když ji někdo píchne do zadku, tak okamžitě zuří. Má gangliovou orgánovou soustavu, víš asi co to znamená – takový tvor nemá žádný krucální vitální orgán, který by se dalo prostřelit a tím celou věc vyřídit. Má hromadu mozků, hromadu srdcí, a vlastně všeho.“

„Všeho?“ zvedla znenadání oči od jídla Flim.

Kníže noblesně ztlumil úsměv. „Ano, všeho. Ne, nechtěla by ses jí dostat do spárů, ani v tom speciálním smyslu.“

„Ahm,“ kývla klidně a nabrala další sousto.

„Svým způsobem je to tedy konglomerát provázaných organismů?“ navázal Fangmirez. „Hotový Gordický uzel!“

„Výstižně řečeno. Musíš je zabít všechny, navíc pokud možno rychle, protože jinak tě ty zbylé dostanou. A to, jak uznáš, jde dost mizerně.“

„Jak jsi to zařídil ty?“

„Multiraketou. Vyslal jsem na ni kolektivní střelu. Specialitka, nechal jsem si ji vyvinout a taky mě přišla na pěkný balík. Skládala se ze tří set separátních inteligentních projektilů. Ty se rozprskly a napadly cíl ze stovek míst naráz. Po zásahu samočinně hledaly nervová centra a ničily je.“

„To ale také nějaký čas trvalo, ne?“

„Samozřejmě. Zapasoval jsem se do předem pečlivě vybrané skalní pukliny, kam na mě ta potvora nemohla dosáhnout. A co ke mně přece jen proniklo, jsem likvidoval sirkimským plamenometem. Jo, to je ten, který mám s sebou. Úžasná zbraň, co se plošné likvidace týče. Přesto trvalo – jak mi změřili – tři minuty, než supersépie zdechla. Přiznávám, že mi to připadalo jako věčnost!“ zasmál se.

Fang uznale pokýval hlavou. „Vím o tom, žeš byl první, kdo ten postup použil. Nebyl to důvod, že to pak nějak skončilo?“

„Možná,“ připustil kníže. „Fredegarcům po pár dalších lovech asi došlo, že by jim jejich mazlíčky zbohatlíci rychle vytloukli, tak zavedli moratorium. No, tím si hrozně moc pomohli - od té doby se loví jedine nelegálně a peníze tak shrábne místo vlády stínová ekonomika.“ Podíval se na Flim, která tiše upírala pohled do oblohy. „Pověz také něco ty, děvče. Zatím se tu asi nudíš, ne?“

„Ale kdepak,“ ožila líbezným úsměvem. „Létání je skvělé, posezení zrovna tak, a lov bude určitě také. Já jsem šťastná všude, kde je Fang!“

„Á, ovšem! Jak dlouho už ho provázíš, pokud to není tajné?“

„Nu... odjakživa.“

Swyend se na ni chvilku díval. Musel uznat, že s krásnou Xirpelinkou je výprava hned o hodně příjemnější. Přitom si na jejích nohou všiml něčeho, co dosud nebylo tak znát, ale co teprve záře umělého ohně zvýraznila. Skoro jako by to byly mnohočetné stopy po dávných kousancích! Což byla samosebou hloupost; muselo jít o nějaké originální tetování. „Máš na sobě hezký vzorek. Takový stochasticky řetězový!“ pochválil ji.

„Díky,“ odměnila ho zdrženlivým úsměvem, ale víc neříkala.

*

5 – Útok

Kníže nebyl neslušný, aby víc dotíral. Zato měl další novinku.

„Podívejte se.“ Zapnul projektor a nechal do vzduchu vykreslit mlhavou postavu. Vypadala hodně impozantně.

„To je on?“ řekl tiše stopař.

„Měl by být,“ přikývl Swyend. Obraz bájného Vakarere byl neúplný, rozostřený, ale i tak vzbuzoval respekt.

„Sice sledujeme jeho polohu, krouží nad ním snímací dron, ale on se chytře maskuje vegetací, takže stále nevíme, jak přesně vypadá.

Nechci ho plašit tím, že bych na něj dal shodit nějaký defoliant. I dron držíme raději kilometr vysoko. Uvidíme jeho krásu, až ho ulovím.“

„Já žasnu,“ přiznal Fang. „Jsem na světě, o kterém se mluví jako o neznámé legendě, a vidím tvora, který je doslova mytická kreatura.“

„Však lov je hlavně o zážitku, no ne?“ zasmál se kníže, ale zvažněl.

„Cože? Zopakuj!“ Opět mluvil s kosmolodí. Pak ukázal letmo do tmy.

„Někdo je na nás zvědavý. Podívejte.“ Obraz na projektoru se změnil.

Tentokrát ukazoval pohled z výšky. Pro IR a UV kamery nebyla tma překážkou, takže viděli celý okolní kraj jako ozářený sluncem.

A z udaného směru se skutečně cosi velkého blížilo.

Obraz z dronu se výrazně přiblížil a všichni rozeznali mohutné, od pohledu hrozivé čtyřnohé tělo, plížící se travinami k tábořišti.

„Šikovný dravec,“ pousmál se Swyend a přepnul do IR spektra.

„Vidíte? Dokáže být stejně studený jako okolí, ale oči, nozdry a samosebou jeho dech ho prozrazují.“ Androidé na hlídce zřejmě obdrželi v té samé chvíli rozkazy, protože namířili zbraně do směru, odkud se nebezpečí mělo objevit. Jeden, stojící na opačné straně, vyběhl a donesl knížeti jeho krátký velkorážový kanón.

A po chvíli se návštěva opravdu ukázala.

„Máme ho tu,“ pravil klidně Swyend. Dravec ležel přitisknut k zemi těsně před okrajem vysekané zóny. Nepochybně si prohlížel ležení a plánoval útok. Nemohl tušit, že ho snímají prostředky mnohem dokonalejší než jakékoli zvířecí smysly. „Netřeba se znepokojovat.“

„Nedívejte se tam zbytečně,“ upozornil společníky Fang. „Mohl by to vypozorovat a pochopit, že o něm víme.“

„A nebylo by třeba lepší ho preventivně zastrašit?“ nadhodila Flim.

Zastrašit? pomyslel si Swyend, protože ucítil v zátylku divný pocit: vlny se mu jeden po druhém stavěly. Jako kdybych měl cítit nějakou hrůzu, pomyslel si udiveně. Nebo nějaká bludná statika?

Vtom se cosi stalo a to cosi bylo tak děsné, že nebyl na žádná slova čas. Jako přízrak z pekel se náhle dravec doslova bleskurychlým skokem ocitl těsně vedle křesla! Byla to tak neskutečně rychlá akce, že to vypadalo jako by tam doslova vznikl z ničeho, a zubatá tlama

okamžitě sekla po Swyendovi, který byl nejbližší!

Jenže doslova v tom samém zlomku vteřiny promluvil jeho bourač. Tmou zahřměly dva výstřely, které se slily v jediný zvuk. Kníže pozadu spadl z křesla, či spíše křeslo se pod jeho mohutnou postavou rozlomilo, ale dravčí hlava se stejným okamžikem rozlétla na vír krvavých cárů. Tělo, nesené setrvačností, dopadlo napůl na knížete. Skutečně jen zčásti, protože to ho již s typicky kvilivým zvukem vysokorychlostní palby doslova přepůlila Fangmirezova pila! Vzadu bezmála vybuchly gumové dílce, které dávka také zasáhla.

Ještě jedno rachotivé zakvílení, které těsně nato provedlo i horizontální ŘEZ a současně posekalo pás křovin mimo tábor, a do místa akce se vrátilo ticho a mlaskání tekoucí krve.

„Do trojklanýho Leptona!“ zaklel kníže a jeho mocné paže s námahou odvalily torzo dravce, které mu dopadlo na nohy. Jenže vzápětí zmizel!

Fanga to nechalo v klidu. Věděl, že Darentomir teleportoval knížete na svou palubu, aby zjistil, zda utrpěl nějaké zranění.

„V pořádku?“ ohlédl se na Flimcumaru, zatímco měnil zásobník.

„Vzrušující, ne?“ pousmála se. Vypadalo to, že se vůbec nelekla.

„Ano. Chtěl zážitek, dostal ho,“ vycenil pobaveně tesáky.

„Budu tu potřeba?“ objevil se u nich palubní mechanolékař, poslaný teleportem z kosmokorábu.

„Ne. Jsme v pořádku.“

„V tom případě se loučím,“ pravil a opět se ztratil nahoru.

„Ech, jsem zase tu!“ objevil se tři kroky od nich kníže. „Měli o mě jen trošku strach. Zbytečně. Nic mi není, jsem jen od krve. Od jeho krve!“

Otočil se a pochodoval do sprchy, aniž by pustil svůj spolehlivý bourač z ruky. To už v tábořišti přistáli jiní tři androidé, kteří umístili na zbytky dravce teleportové značky k přenosu, nechali je zmizet, a pěnovým prostředkem odstranili všechny stopy krvavého incidentu. Donesli nové křeslo a vyměnili také nejvíce poškozený gumový segment. Pak se s úklony vrátili teleportem na kosmokoráb.

„Do všech pekel!“ vyšel kníže z hygienické buňky, jen s ručníkem kolem boků. Zář umělého ohně se odrážela na jeho mocně vypracované, dosud mokré postavě. „To byl proklatě bleskový útok!“ zubil se. Místo aby se vyděsil, byl nadšený. „Konečně to dostává správné grády! Teď se mi tu začíná líbit! Jo, jsem schopnej poslouchat!“ dodal na adresu spojení s Darentomirem. Zatímco se oblékal, přijímal hlášení. Pak kývl a podíval se na společníky.

„Máme asi větší problém, než se zdá. Podle záznamů všech detektorů, které nás hlídaly, to nebyl bleskurychlý skok, ale nativní teleport. No to mě olemuj. To co jsme vědecky vymysleli s vypětím všech sil, si tady úplně klidně vyvine slepá evoluce! Zdá se, že Gorkghann moc dobře věděl, proč to tu vyklidil. No ale my jsme

o nějaké to století chytřejší. Já vám ukážu, zač je toho koleno!“ vykřikl vyzývavě do tmy.

„Loket,“ podotkla tiše Flim.

„Co?“ ohlédl se kníže. „No to je asi jedno, ne?“

„Ne. Nejde o část těla, ale o pradávnou délkovou míru, za kterou byla daná právě ta cena,“ vysvětlovala zlehka.

„Jo aha!“ pravil udiveně. „To jsem vůbec netušil. Ty se zajímáš o historii?“

„No tak trochu,“ přikývla neurčitě.

Kníže se opět otočil k noční savaně. „Loket, vy mrchy! Pamatujte si to!“ opravil své zvolání, jako kdyby to mělo nějaký smysl.

Pak se vrátil pohledem ke společníkům. „Fangmirezi, to byla obdivuhodná pohotovost. Tvrdil jsem ti, že nepotřebuju ochranu ani náhradního střelce. Omlouvám se za ta slova. Nepotřeboval jsem, ale stejně tady mám rád právě tebe.“

„Tvá pochvala je pro mě vyznamenání. Ale je jisté, žes ho složil jako první. Pokud jsem v duchu pochyboval o tvé lovecké způsobilosti, nyní máš mou plnou úctu,“ oplatil mu to stopař.

„Flim,“ podíval se pak kníže na kinsajrí, „ve světle poslední události, nechceš přehodnotit svou přítomnost tady dole? Podívej, můžeš klidně sedět v bezpečí nahoře, popíjet čajkom a sledovat nás na kolika monitorech budeš chtít. A kdyby ses přece jen měla cítit nevyužitě, můžeš Fangovi průběžně tlumočit, co vidí detekce shora. Co ty na to?“

Zelenovláska se zatvářila maličko překvapeně. „Velmi si vážím tvé péče, Swyende. Bude ale moc špatně, když zůstanu tady s vámi?“

Kníže se podíval na stopaře, který kývl.

„No jak chcete. Vaše volba,“ připustil. Pak ukázal vedle sebe. „Pozor, nelezte sem. Můžete!“ Poslední slovo patřilo opět komunikaci s kosmokorábem. Bum! Vedle něj se objevilo rozměrné zařízení, teleportované sem z Darentomiru. Samočinně se zapnulo a spokojeně rozsvítilo zelený symbol. „Palubní rušička teleportů. Trochu velká na to, aby s námi letěla, ale splní, co po ní chceme: klidnou noc bez dalších teleportových útoků. Není zač.“

A když se Fang pousmál, dodal: „Pojď si dát před spaním lok Alienkie. Tobě nenabízím, děti alkohol nesmí!“ střelil očima po Flim, která se usmála také.

*

6 – Roj

„Tenhle zázrak jsme s sebou měli mít od počátku,“ zívá Swyend, jen co se ráno po probuzení protáhl. Těžko říci, zda za to skutečně mohla rušička teleportu, ale noc po její instalaci proběhla úplně v klidu.

Flim opatrně vykoukla zpod pokrývky. Zdálo se, že se jí z tepla do vlhce studeného rána moc nechce. Planinka totiž tonula v ranní mlze, v níž jen matně zářily detekční paprsky a tměly se nehybné siluety bedlivě strážících androidů. Ti únavu neznali.

Nakonec zatáhla kombinézu pod deku, chvíli se všelijak vrtěla jak housenka před vylíhnutím, a vstala už plně ustrojená.

Zatímco kníže dal vařit vodu, Fang, oblečený jen v kalhotách, pátravě obcházel kolem tábora. Když se vrátil, nepůsobil moc spokojeně.

„Problém?“ tázal se Swyend od svých přístrojů.

„Ne. Jen bych řekl, že cítím Jikaxarzu silněji než včera. Aklimatizuji se. Krom běžných vlivů registruji nějaký nižší, ale všudypřítomný a stálý. Co je na něm důležité: to není zvíře. Swyende.“

„Jedli jsme místní maso,“ zašeptala Flim.

„Rozumím a беру na vědomí,“ kývl kníže klidně.

„Ano, jedli,“ přitakal Fang. „Hele, Swyende, co ta tvoje bioprotektiva? Fakt si se zdejší ekosférou umí poradit?“

Kníže se poohlédl. „Netestoval jsem je, pochopitelně, ale užívám je na výpravách už roky. Mají Lastakarijský armádní certifikát. V galaxii znám málo věcí, na které by bylo větší spolehnutí. Zato se mi rysuje jiný zádrhel: náš cíl během noci změnil polohu.“

„O moc?“ reagoval stopař.

„Přiměřeně – o třicet kilometrů. Včerejší prohlídka perimetru je tím pádem jaksí zbytečná.“

„Je to tulák. Coby vrcholový predátor má asi nejrozsáhlejší revír. Ostatně, kolik jedinců jeho druhu už jste našli?“

„Zatím máme prohlédnutých 16 procent souše a víme jen o tom jednom. To mě těší, lovecká cena tím vzrůstá!“

„Nebudeme to KIR říkat,“ mrkla spiklenecky Flim. Ctihodnou meziplanetární zoologickou komisi by mohlo rozrušit, kdyby se dozvěděla, že byl odstřelen možná jediný exemplář nějakého druhu, byť na planetě, o kterou sama komise nejevila zájem.

„Vítej mezi spiklenci,“ oplatil jí gesto stejným způsobem. „No, dnes nebudeme uzavírat žádné další okruhy. Vyrazíme přímou čarou na Vakarere, nahustím mu pár včeliček do kožichu a večer můžeme být nahoře.“

„Opravdu to vidíš tak jednoduše?“ upřel na něj Fang zpytavý pohled.

„Ovšemže!“

„Možná to tak máš vidět...“

Swyend nebyl hlupák, hned poznal kam tím míří. „Počkej, Fangu. Nechceš mi z toho dělat detektivku, vid' že ne?“

„Jikaxarza je složitější, než si myslíme. Dnes už to cítím výrazněji. Sám jsi podotkl, že Gorkghannité zmínili Istivost. A od včera je atmosféra... jak to říci... hutnější. Potřeboval bych se nadechnout i dál mimo tábořiště, jestli je to jen tady anebo i jinde.“

Ale kníže nechtěl žádné průtahy. „Jen co vyletíme, nadechneš se. Zatím to nezdržujeme.“

Posnídali dobroty přichystané na Darentomiru, spolkli lastakarijský lék a poctivě se nastříkali maskovacím přípravkem. Nechali androidům tábořiště tak, jak bylo, aby ho sklidili a poslali zpět na loď, nastoupili na aboardy a malá karavana se opět zvedla do povětří. Doprovázela je maličká rušička teleportu, umístěná na jednom dopravníku. Ta měla na rozdíl od minulého agregátu dosah sotva třicet metrů, ale víc ani nepotřebovali.

„Jak to jde?“ tázal se Swyend po chvíli letu.

„Pohodově,“ odpověděl Fang, uzavírající řadu. „Ta vůně je opravdu všude; ale ty potvory nahoře vypadají dotěrněji než včera.“

Byla to pravda. Létavců bylo nahoře více než první den, a spouštěli se také mnohem níže.

„To bych nedělal,“ podotkl varovně stopař, když zahlédl jak si Swyend kývnutím přivolał nákladní plošinku, na níž měl sirkimský plamenomet.

„Důvod?“

„Raději bych neukazoval všechny naše trumfy.“

„Myslíš, že ti třepetálci provádějí průzkum bojem?“ pousmál se kníže. „Ale dobře. Dám na tvou radu. Koneckonců, nemusíme všechno řešit sami!“ Odvrátil se a bylo vidět, že se věnuje rozhovoru s kosmolodí.

Výsledek byl vidět vzápětí. „Zacpěte si uši,“ vyzval je.

V obloze asi tři kilometry od nich se objevila neznatelná tečka, která se ovšem velmi rychle blížila a brala na sebe podobu obrněného výsadekového člunu určeného pro planetární operace. Pancéřovaný stroj překonal vzdálenost v několika sekundách, a prohnal se dvojnásobnou rychlostí zvuku přímo skrz hejno nad skupinkou.

Účinek byl dramatický. Tlaková vlna, burácející jak sto hromů, doslova smetla několik desítek opeřených tvorů a zbylé v děsu rozehnala doširoka po celé obloze. Modul řízl zatáčku a opět zmizel teleportem do vesmíru. Jikaxarza dosud neměla žádné byrokraty, kteří by nařizovali nejnižší povolenou výšku teleportace. Drsný manévr se dokonale povedl, vzduch se rázem vyčistil.

„Lepší?“ zasmál se Swyend a mávl rukou. „Držme směr!“

Na stopařově tváři bylo znát, že s takovým projevem síly není moc spokojen, ale nic neříkal. Navíc se zdálo, že důrazné řešení skutečně pomohlo. Jen ty upřené pohledy stád dole byly pořád stejné

nepříjemné.

„Mám ho na deseti kilometrech!“ oznámil náhle kníže. Pustil z ruky svůj nerozlučný bourač, který ale dál visel na řemenu na dosah, nechal si podat velkorážovou dalekonosnou pušku, a zamířil s aboardem mírně nahoru. Rozhodující chvíle se blížila!

„Nula hodin zdola!“ zaječel v ten moment Swyendův piskoř. Z korun stromů, nad nimiž prolétali, se náhle počalo kouřit. Swyend nevěřícně naklonil hlavu pod sebe. Co to jako má být?!

Šelest a praskot větviček a listů se záhy změnil v hluboké, temné bzučení. Na karavanu se řítily obří roje hmyzu!

„Zavřít!“ velel ihned kníže. Ať jejich obleky vypadaly jakkoli, jednu vlastnost musely mít společnou: schopnost obalit svého majitele a izolovat ho, byť krátkodobě, od vnějšího prostředí. Trojice ihned zapnula zmíněnou funkci a jejich oděvy se změnilly v dočasné brnění.

„Oheň k ruce!“ křikl Swyend a vzápětí mu přiletěla plošina se zbraňovým kontejnerem opravdu přímo k rukám, už otevřená k použití. Kníže odložil velkorážovou karabinu a vytrhl z přihrádky typickou tmavou zbraň s výraznými výstražnými prvky. „Nemanévrujte!“ varoval spolčníky a vzápětí vypustil proti roji, který byl už na dosah, děsné ohnivé inferno.

Plazmový plamenomet vůbec není takové to zařízení, co plive zapálenou směs a doufá, že zasažený cíl shoří. Ostře vymezený vějíř plazmy o teplotě bezmála tři tisíc stupňů, promísený mikroskopickým hořícím termitem, prostě za chodu sublimuje vše, čeho se dotkne. Ohnivý výšleh vyryl do hustého roje obrovskou brázdou, a další následovaly. Než stihlo množství zareagovat, většina se proměnila na ionizovaný plyn.

Kníže se divoce otáčel s aboardem na všechny strany a sytil vzduch spalujícím peklem, zatímco Flim a Fang poctivě drželi formaci. Nebylo to samoúčelné – zbraň měla integrovanou takzvanou „lidskou“ pojistku, která samočinně zastavila palbu, pokud by v cílovém prostoru rozpoznala člověka. Tato funkce byla nepochybně zapnutá – stopař jasně viděl, jak se strašlivý plamen vypnul, pokud se přiblížil konvoji, ačkoli Swyend stále držel spoušť. Přesto bylo velmi moudré nespolehat se jen na automatiku a necpat se Swyendovi do palebných směrů.

Bleskovým, perfektně naučeným pohybem Swyend vyhodil spotřebované zásobníky, obratem vrazil do zbraně nové a už jen tak pro formu kropil své okolí, kde zběsile a zcela nekoordinovaně vířily poslední zbytky roje. Bylo dokonáno.

„Tak pardon, že jsem se neřídil tvou radou, neukazovat naše trumfy,“ otočil se kníže na Fanga. „Ale něco mi říkalo, že ten trumf zrovna hodně potřebujeme.“

„Promiň Swyende, ale nemohu souhlasit. Možná by nás obklopili, ale neměli by nic dělat, protože na sobě máme homologační mimikry.

Neměli by nás vnímat jako nepřátele.“

Kníže odložil děsnou ohnivou zbraň a přitáhl si svůj bourač. Přitom si bedlivě prohlížel svou kombinézu. „Hm!“ udělal, sáhl na stehno a něco vzal mezi dva prsty. „Vzhledem k tomu, že tohle do mě bylo zabodnuté, a podívejte se, dokonce to má dvojité žihadlo, tak bych tvé teorii o našem pachovém maskování moc nevěřil.“

Ukázalo se, že i ostatní kombinézy nesly stopy pokusů o zabodnutí žihadel. Naštěstí žádné neproniklo skrz posílenou látku.

„Stále nesouhlasím. To mohla být už reakce na tvůj útok,“ reagoval nevzrušeně stopař.

Swyend zachoval klid. „Rozumím. Máš v krvi instinkt být co nejnenápadnější. Já si ale myslím, že to na Jikaxarze neplatí. Podle toho, co jsem vyčetl z dávných Gorkghannských materiálů, vojáci tvrdili že se tady prostě schovat nedá!“

„Přesto se o to pokusme,“ nesouhlasil Fang ani tentokrát. „Všiml sis, že roj letěl najisto? Žádný průzkumný předvoj, jehož zničením bychom na sebe přivolali odvetu hejna. Šli najisto a s plným nasazením, ačkoli se nedá předpokládat, že by se roj živil lovem tak velké kořisti.“

„Skoro jako by ho na nás někdo poslal, ne, Swyende?“ nadhodila Flim. „Pohybujeme se přímkou k Vakarere. Kdo nám asi položil do cesty tuto... originální nášlapnou minu?“

Kníže to zvážil. Nejprve ptáci, teď hmyz. Něčemu tady vadíme. Pokud je tu ekosféra těsněji provázaná, možná jsme svým nocovištěm vzbudili větší odpor než by bylo zdravo, a protože jsme moc vidět, vzbuzujeme nepřátelství.

Vzdychl. „Dobře, Fangu. Půjdeme dolů mezi stromy.“

*

7 – Nečekaný objev

„Možná to je lepší, ale rozhodně pomalejší,“ konstatoval poněkud mrzutě Swyend poté, co se karavana spustila dolů mezi stromy a pokračovala nitrem porostu.

„Nahore jsme moc na ráně,“ potvrdil Fang. „Létavce jsme sice rozehnali, ale stále nás mají pod dohledem. Pokud putujeme mezi porostem, jsme nejen skryti jejich očím, ale jsme určitě i rychlejší než jiní tvorové, žijící v pralese. I kdyby chtěli útočit, než se zorientují, budeme daleko před nimi.“

Swyend tyto klidně přednesené argumenty přijal, takže nyní se proplétali mezi kmeny mohutných stromů. Shora to tak nevypadalo, ale tady dole měla zdejší džungle znatelně cizoplanetární vzhled. Porost měl znepokojivě houbovitě rysy, které mu propůjčovaly zdání svébytné, zlověstné životnosti.

V porostu se také nacházelo značné množství pavučin. „Myslím, že jsem přišel na to, proč tu nelétá moc hmyzáků,“ ozval se kníže po čase. „Ta vlákna mají velmi malý odraz v krátkovlnném spektru, které právě oni vnímají. Jsou pro ně neviditelné, a proto nebezpečné.“

„Tím lépe. Kolik máme k Vakarere?“ reagoval stopař.

„Sedm kilometrů vzdušnou čarou. Díky tomu že se klikatíme tady dole v těch stržích, bude to nejméně jedenáct. Dvě hodiny letu,“ odhadl Swyend.

Krátce nato je ale navigace vyvedla do užoučkého, hlubokého a klikatého údolí, jehož dnem protékal malý temný potok. Prostor se vyjasnil a bylo možno zrychlit. Přesto tísnivý dojem z neznámé vegetace nemizel. Kníže opět vyměnil bourač za plamenomet. Tady by projektily nebyly moc platné. „Když vidíš tu úchvatnou krajinu kolem, Fangu, jak bys to řešil svým způsobem?“ neodpustil si dotaz. Aboardy byly v dané situaci doslova spásou. Probíjet se takovým terénem pěšky by bylo holým šílenstvím. Fanga ale otázka nevyvedla z míry. „Maskoval bych se co nejlépe, a pak bych běžel. Ve dne, v noci, pořád,“ opáčil. „Je to přece o zážitku...“

Ach jo, tvoje geny bych chtěl mít, povzdechl Swyend s trochou závisi v duchu. Být prostě čistokrevný dravec. No nic.

„Ou!“ ozvala se vtom mimoděk Flim, a vybočila z karavany.

„Problém?!“ byl Fang okamžitě v plné pohotovosti.

„Nene. Chytila jsem o nějakou liánu,“ třepla Xirpelinka paží a vrátila se na své místo v radě. Jenže vzápětí se totéž stalo Swyendovi!

Tentokrát ale stopař dobře viděl, co se přihodilo. Kníže nenarazil v letu; naopak, liána se vymrštila zboku a cíleně ho chytila kolem pasu!

„Problém: liány!“ hlásil hned.

„Novou bezpečnou trasu!“ velel Swyend své navigaci. Ta si pomoci

kamer, kterými byla karavana vybavena, ihned určila druh porostu, konzultovala ho se záběry průzkumného dronu, který tak jako včera letěl v předstihu, a okamžitě navrhla nejbezpečnější cestu se započtením nového rizika. Žel, v úzkém kaňonu sevřeném temnou zelení, moc na výběr nebylo. Ale dalo se manévrovat aspoň vertikálně.

Postup se ovšem výrazně zpomalil. Jakou cenu má plahočit se skrytě, když nám Vakarere mezitím zase pláchne kdoví jak daleko? přemítal kníže za letu. Proč se celá tahle planeta chová jak umanuté děcko? Tohle byl naprosto jiný lov než většina běžných. Místo aby lovil, měl plno problémů se k cíli aspoň nějak dostat!

Pouť hlubinami terénu i pralesa byla možná skrytá, ale zato úmorná. Detekce, hledající cesty, občas selhávala. Nebylo to tím, že by fungovala špatně; ale prales, nebo kdo ví, možná i krajina, znenadání měnila svůj vzhled i tvar.

Navíc nebylo kde přistát na polední přestávku. Let k Vakarere se počal nepříjemně natahovat a knížete pomalu ovládala chuť zapomenout na nějaké pochybné lovecké tradice, a nechat se prostě přenést teleportem až na místo. Když si ale představil, jakým výrazem by na to reagoval Fang, natož jak by se to dotklo jeho loveckého kodexu, na kterém si zakládal, vždy ho to ochladilo. Vždyť lov je opravdu o zážitcích!

„Stop, prosím!“ slyšeli v tu chvíli Flim.

„Zastavuju,“ potvrdil kníže, i když si v duchu řekl: a je to tady. Copak slečince přeletělo přes nosánek? Jenže její slova ho překvapila.

„Swyende, mám dojem že nás prales tlačí tam, kam my nechceme,“ řekla.

„My letíme, prales stojí. Jak nás může tlačit?“

„Dobrý Leptone!“ vydechl Fang, který okamžitě pochopil. „Prolétali jsme tudy, kde nebyly ty pavučiny, že? Bylo to snazší, pochopitelně. A skončili jsme v téhle strži. Proč jsou pavučiny všude po stranách ale žádná napříč?“ Ohlédl se a jasně rozpoznal několik tenkých vláken, kterými počali obratní tvorečkové v dálce za nimi uzavírat prostor, kudy proletěli. „Je to past,“ řekl tvrdě a odjistil svou pilu.

Swyend se nenechal vyděsit. „Dobře,“ reagoval. „Mám se držet své navigace, nebo dáme přednost tvým instinktům?“

Další dvě aktivní liány se vymrštily ze strmých bočních stěn. První minula, protože Flim hbitě popoletěla, a druhá chytila jednu dopravní plošinu. Konec jasnému pokusu o její odvláčení kamsi do nitra pralesa udělala Fangova pila, která kratičkou, naprosto přesnou dávkou hladce přefízla zelené chapadlo.

„Letět dopředu by byla chyba, tam nás to chce dostat. Swyende, vyzkoušíme poslední rozumnou variantu: zvedneme to tak do dvou kilometrů.“

„Rozumím!“ opáčil kníže, jenže vzápětí zůstal nehybně ve vzduchu. „Cože?!“ skoro vykřikl. „Zopakujte?!“

Udělal naléhavé gesto. „Detekce Darentomiru tvrdí, že ani ne půl kilometru před námi zaznamenala lidskou signaturu! Změna plánu. Prostě likvidujte cokoli co se proti nám pohne, a letíme!“ Kopl do boardu, obrátil se do původního směru a vyrazil. „Okamžitě plošný průzkum! Zjistěte, kde se tu vzal! No u Leptona, z nebe asi nespadl!“ diktoval za letu pokyny orbitálnímu dozoru. „Tumáš! Tumáš!“ komentoval plazmové zášlehy, kterými si nemilosrdně čistil cestu.

„Už tam někoho máte?! Jakto že ne?!“ zvýšil hlas vzápětí. „Co?! Ne, to přece není možné, nemáme takový dosah.“ Zvedl ruku, aniž přerušil let. „Fangu, prosím, vypni rušičku a ověř to!“

Stopař se neptal. Popoletěl a manuálně přístroj vypnul. „Modrá, neaktivní,“ potvrdil.

„Tak co?“ reagoval kníže na orbitální frekvenci. Odpověď ho patrně neuspokojila. „Blbost. My to být nemůžeme. Prostě letíme!“

„Pokračujeme!“ zopakoval povel karavaně. „Darentomir tvrdí, že tu něco blokuje teleport. Tady si někdo nehezky zahrává!“

Vysoko v obloze se objevily maličké tečky. Kosmokoráb poslal posily tam, kam jeho teleports dosáhly. Výsadeková skupina androidů se teď blížila k zemi volným pádem. Budou tu za půl minuty.

Flim se o své vůli pokusila maličko odbočit, ale úporně šlehající zelená chapadla lián ji doslova zahнала zpět ke karavaně. Bylo zřejmé, že skutečně míří do nějaké pasti. Ale v tomto případě nešlo váhat!

Navigace je náhle prudce odklonila od potoka zpět do pralesa, v němž byla jen spoře zarostlá průrva. Prolétali teď bezmála jakýmsi tunelem. Tady mělo nejspíše být finále pasti, kterou na ně zlomyslná flóra nachystala, ale sirkimský plamenomet vypouštěl své peklo vlevo vpravo, a nechával po sobě široké vypálené koridory. Co nevypařila Swyendova zbraň, dočišťovala Fangova rychlopalná pila. Zdejší prales bolestivě poznával, že si v případě karavany chtěl ukousnout větší sousto, než dokázal polknout!

„Pozor, teď to bude drsnější!“ Aby nechtěně nevysublimoval i nalezenou osobu, zastavil Swyend v posledním úseku zničující ohnivě inferno. Plamenomet byl sice vybaven zmíněnou „lidskou“ pojistkou, ale kníže si nebyl jist, jak moc dotyčná osoba vypadá lidsky. Může být třeba skrytá v porostu! Kdyby ji automatika z jakéhokoli důvodu přehlédla nebo vyhodnotila chybně, bylo by rázem všechno špatně.

Ovšem bylo ale špatně i to že se zde nacházeli. Místa, kterými proletěli, počaly jako ve zlém snu pomalu ale nezadržitelně uzavírat mohutné větve, a útočné liány se na skupinku řítily ze všech stran doslova jako klubka hadů!

Swyend se nenechal vyvést z míry. Místo plamenometu užíval prastarou, ale stále účinnou metodu dvou břitkých čepelí, kterými

divoce likvidoval útočící šlahouny. Některé byly silné i jako jeho zápěstí. Ačkoli ho nedokázaly strhnout dovnitř vegetace, jejich údery byly jako rány těžkým bičem. Naštěstí jeho lovecká kombinéza účinek přiměřeně tlumila. Po čepelích sáhl i černý Zrgodoloman. Přesné seky doplňoval divokými manévry, takže plno pokusů láň šlo do prázdna.

Dokonce i malá Flimcumara měla v ruce svůj zalomený tesák a oháněla se jím jedna radost. Kdyby měl čas se ohlížet, Swyend by nepochybně užasl. Navzdory kritické situaci zelenovláška vypadala téměř jako by si současný boj skvěle užívala - její bleskurychlé manévrování nepostrádalo zjevné taneční prvky!

„Padesát metrů!“ zvolal Swyend a snížil letovou hladinu.

S hlasitým praskotem a sykotem jednorázových pyropatron, které razily androidům cestu skrz temné koruny, dopadlo do okolí jedenáct syntetických výsadekářů. Byli vybaveni ultrazvukovými razíci štíty a s jejich pomocí počali bleskově čistit prostranství od veškeré zeleně. Listy, větve i slabší kmínky se pod náporu vln měnily v hustá klubka mokré vířící hnědozelené mlhy, které těžce lehala k zemi. Tak masivní ničení už porost neustál. Kolem skupiny se počala vytvářet mokře páchnoucí, rozměrná kaverna, do které se nic neodvážilo.

Swyendův aboard dosedl do zmáčeného porostu. Seskočil a vyhodil nad hlavu dva levitující světelné majáčky, které zalily místo i jeho okolí jasným svitem. „Haló! My jsme lidi! Chceme ti pomoci. Můžeš vyjít z úkrytu?“ řekl hlasitě. Navigace ukazovala, že má hledanou osobu deset metrů před sebou, hned v křoví za jedním nevelkým stromem.

Jeho opatrnost nebyla zbytečná. Kdo ví, v jakém stresu se neznámá osoba nachází, a pokud má nějakou zbraň, mohla by na těsné přiblížení reagovat zkratem a palbou. Jestli bude chtít, vyjde sama.

„Co když nemůže?“ ozvala se tiše Flim.

„Prozkoumej!“ vyzval Swyend krátce nejbližšího syntetického výsadekáře. Ale jen co android udělal první krok, tmavě zelené listy za stromem se pohnuly. Pomalu se rozevřely a objevila se rudovlasá hříva, následovaná i zbývajícími náležitostmi. Divoce rozervaná, zamazaná od krve i kdečeho, vyšla ven nějaká dívka, napůl zahalená do poničeného modrého kabátce.

„No u Leptona,“ vypadlo z knížete.

„Moje práce,“ prosmykla se kolem něj odvážně Flimcumara. Chvatně skryla svůj tesák a vyslala k nalezenkyni široký vřelý úsměv. Zdálo se, že to zapůsobilo nejvíce. Neznámá dívka úsměv nesměle opětovala a zkrřížila paže před sebou v mírumilovném gestu. Když jí Flim pomalíčku podala ruku, přijala nabízenou dlaň a nechal se bez odporu dovést k jedné dopravní plošině.

Tam již čekal android, přiřazený do výsadku coby lékař, ale neměl to snadné. Rudovláška se nevýrazně, ale vylekaně bránila všem pokusům o bližší kontakt, tím pádem i vyšetření a případnému ošetření zranění.

„Klid... klid...“ konejšila ji Flim, což neměla moc snadné – okolní prales, ač masívně poničený ultrazvukovými zbraněmi, už popadl dech a znovu se pokoušel o protiútoky: vysílal ojedinělé liány na průzkum. Výstřely výsadkářů i knížete a stopaře sice zajišťovaly bezpečnost, ale výrazně narušovaly psychiku pacientky.

„Já Flim. Flim, já, ano,“ gestikulovala mezitím vmlouvavě Xirpelinka. „A ty? Kdo ty? Flim, a-?“

Konečně její snaha došla pochopení. „Laena...“

„Laena? Já Flim, ty Laena. Paráda!“ rozzářila se zelenovláška.

„Ty Flim, Larriena já.“

„Aha! Larriena. Správně tak? Odkud?“

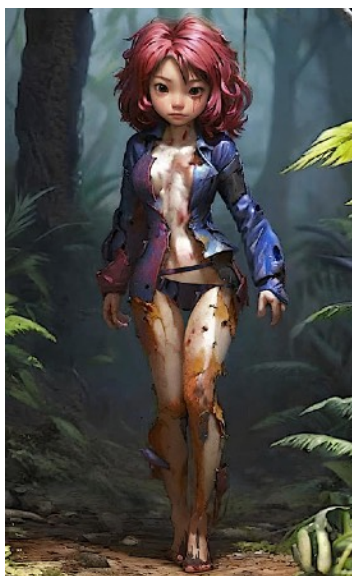
Ale to také bylo všechno, co se Flim dozvěděla. Zdálo se jako by jejímu protějšku cosi bránilo mluvit. „Dobře. Necháme si to na jindy,“ pohládila ji kinsajrí něžně. „Ukaž, dej mi ruku. Teď se nelekej.“

Syntetický lékař dobře pochopil její významný pohled, a bleskově odebral vzorky dřívě než Larriena stačila polekaně ucuknout.

Hned je podal jednomu z výsadkářů, který se v doprovodu dvou kolegů vznesl nahoru, aby se dostal do zóny, kde už je vyzvedne teleport kosmokorábu. Dokud nebude jasné, jakou biologickou soustavu Larriena má, není možno začít s léčením. Ale stejně bylo něco špatně, protože dívka uhýbala, i když se jí chtěla dotknout Xirpelinka.

„Možná ji prales chtěl pohltit, a teď se bojí každého doteku,“ krčila bezradně rameny. „Podívejte na ni. Skoro vypadá, jako by byla zčásti vystavena trávicímu procesu nějaké obří masožravé rostliny.“

Ze zadu se s hlasitým praskotem objevil velký stín. Darentomir konečně dostal na místo svůj obrněný planetární modul. Jeho pancíře byly plné špinavých čar, jak se bez milosti prodral vegetací až k nim.

Pod dozorem výsadkářů se všichni stáhli do jeho nitra. Jenže vtom Flim velmi významně kývla na Swyenda. „Rozhodně ji nevoz nahoru,“ zašeptala.

*

8 – Neznámá

Jaký div, že na ni kníže zůstal užasle koukat!

„Všechno stop,“ řekl viditelně proti své vůli, a modul zůstal viset těsně nad korunami. Liány, které šlehalý z porostu a snažily se ho chytit a spoutat, ignoroval. To pro jeho motory a pancíře nic neznamenalo.

„Důvod?“ opáčil stejně tiše.

„Promiň, že ti to říkám já,“ pravila uctivě. Na některých světech neměla žena vůbec právo mluvit do lovu, natož se ho účastnit. Nevěděla jak moc tradiční je v tomto směru Swyend, tak volila velmi opatrný tón. Lovec ale jen kývl jako že poslouchá. „Ale je to méně nápadné, než aby ti to říkal Fang, ačkoli on si myslí totéž. Ona patří sem do pralesa,“ sdělila Xirpelinka sotva slyšitelně.

„Jak – sem?“

„Podívej se na její vlasy.“

Kníže se mimoděk poohlédl. „No... červené. To je chyba?“

„Barva nevadí. Čistota ano.“

Swyend se podíval znovu. Flim měla pravdu. Na to, jak Larriena vypadala, by měla mít vlasy spečené pobytem v dravém pralese. Tělo sice pokrýval samý šrám a špína, ale rudá hříva, ač rozčuchaná, byla nedotčená.

„To mě olemuj,“ zafuněl kníže. Kývl na stopaře a zavřeli se v řídicí místnosti. „Povídej!“ vyzval ho.

„Jikaxarza je mazanější, než jsme si mysleli. Ty liány byly jen klamná clona, která měla rozptýlit naši pozornost. Ona je hlavní léčka,“ řekl Zrggodoloman drsně. „Moc bych se divil, kdyby detekce Darentomiru našla nějakou trosku kosmolodi, z níž by mohla pocházet. Je to dokonalý výtvar pralesa. Nejraději bych ji nechal spálit. Bude možná největší hrozba z těch, které jsme dosud potkali.“

Na Swyenda ta slova mocně zapůsobila, ale jeho myšlení hned zapracovalo nová fakta do svých plánů. „Ale nedá se vyloučit, že tu opravdu ztroskotala a to co vidíme, je jen reverzibilní důsledek boje o život v pralese?“

Stopař nakrčil nos. „Nevoní jako člověk, ale jako koncentrovaná Jikaxarza. Cítil jsem ji od chvíle, kdy jsme ochutnali tu antilopu. Nicméně je tu nepatrná šance, že se mylím; jsem tu teprve druhý den.“

„Dobře. Takže ji vezmeme s sebou, co ty na to.“

Fangův pohled byl velmi uznalý. „Jsem s tím srozuměn. Návrh na zničení jsem ale musel předložit s ohledem na bezpečí klienta, tedy tebe. Ale moc mě těší, že máš na věc stejný náhled. Ukážeme Jikaxarze, že si umíme prosadit svou nejen silou, ale i rozumem!“

„Pouhá logika, Fangmirezi. Pokud pro nás představuje riziko, raději ji chci mít na očích. Pokud bych ji spálil, byli bychom nejspíš vystaveni

jiné hrozbě, kterou zatím neznáme. Budeme se tvářit jako bychom věřili, že je to, nač vypadá.“

„Výborný plán. Flim se o ni během cesty postará,“ kývl černý panter.

„Dobře.“ Kníže se ještě zarazil. „Hele, chlape, na rovinu: nepočítal jsi s něčím takovým, když jsi s sebou tak mermomocí chtěl tvou kinsajří brát, že ne?“

Fangova tvář zůstala kamenná. „Opravdu nepočítal.“

„Rozumím. Zůstaneme tedy dole. Dnes už nepoletíme; najdeme nějaké šikovné místo na společný nocleh a budeme ji zlehka pozorovat. Souhlas?“

„Souhlas.“

Tak se trojice, vlastně nyní již čtveřice, ocitla o půl hodiny později na jednom kopcovitém místě, kde průzkum mezi balvany našel nejvhodnější místo k noclehu z celého okolí.

„Nezačíná se to celé trochu vymykat?“ tázal se shora kapitán kosmokorábu. „Možná bychom si mohli dopřát pauzu na zpracování nových faktorů a pak modifikovat plán lovu, co, Swyende?“

„Nové faktory zpracováváme a plány modifikujeme rovnou za pochodu,“ opáčil kníže. „Už jste přišli na to, co ruší teleport?“

„Ještě ne, ale děláme na tom.“

„Co bio té holky?“

„Běží v laboratoři.“

Swyend povzdychl. „Rád bych co nejdříve slyšel něco lepšího,“ uzavřel relaci.

Odpoledne proběhlo v poněkud napjaté atmosféře. Nikdo nevěděl, co od neznámé čekat. Swyend i Fangmirez se chovali tak, aby ji měli stále na očích a neocitli se k ní zády. Jedině Flim si možná starosti tak moc nepřipouštěla. Seděla vedle Larrieny, zlehka ji očišťovala aspoň gázou namočenou v čisté vodě, a neúnavně se s ní snažila spřátelit a nenápadně zjistit nějaké další informace. Moc se jí to sice nedařilo, ale rudovláska se aspoň nechala postupně ošetřit. Ale jaká zranění se skrývají pod rozedraným kabátem, nebylo jasné. Nebyla šance, že by ho nalezenkyně svlékla.

„Necháte nás chvíli o samotě?“ požádala proto Flim oba muže.

„To ani náhodou!“ odmítl rázně Fang.

Xirpelinka udělala výmluvný obličej.

„No...“ řekl kníže. „Zařídíme to jinak.“

Nechal pověsit do výšky nad tábor sledovací dron. I kdyby ho náhodou Larriena viděla, nemohla by tušit k čemu to je dobré. Kupodivu, když se muži stáhli z dohledu, počala se chovat znatelně vstřícněji. Nechala se dokonce vysvléci ze svého děsného poničeného kabátce, ošetřit zbylé rány a po velkém zdráhání přijala i čisté tričko a pohodlnou sukni. Ale i když měla chodidla plná ran a rudočerných

šrámků, boty zatvrzele odmítala. Avšak na druhou stranu si od Flim velice ostýchavě vzala kousek výživné tyčinky. Když se oba muži vrátili, zdálo se že jejich přítomnost už nenese tak moc nelibě.

„Ona si zvykne. Chce to jen trochu času,“ řekla Flim.

„Čas je to hlavní, co mi utíká mezi prsty,“ nesouhlasil kníže. „Správně už mělo být po lovu. Zamotáváme se do toho čím dál tím víc.“

Rudovláška ho upřeně sledovala, i když nejspíše nevnímala smysl řeči. Jenže překvapila. „Zamotáváme,“ pravila najednou.

Všichni si vyměnili udivené pohledy. Nejvíce překvapený byl asi Fang. To nebylo jednoduché slovo, které použila.

„Pravý čas to rozseknout!“ zavrčel kníže. Poslední návštěva výsadkového modulu obohatila náklad karavany o svazový tlumočník – maličké zařízení velikosti hodinek, obsahující všechny známé jazyky. Swyend ho vyňal z pouzdra, uklidnil Larrienu úsměvem a pomalu, aby ji nevyplašil, jí nasadil přístroj na zápěstí. Ten žertovně zablikal a počal zkoušet všechny možné řeči. Dalo se čekat, že pokud dívka uslyší známá slova, dá to nějak najevo.

Čas ubíhal, Swyend s Fangem budovali ochranný okruh kolem nocoviště, překladač bezstarostně žvatlal a Flim po očku bedlivě sledovala zda se tajemná dívka nějak projeví.

Když usadili i čtvrtý strážní stojan, kníže celý systém zapnul. Na straně, odvrácené od skalní stěny, se rozzářily dobře známé laserové skenovací linky. „Funkční,“ konstatoval spokojeně.

Když se chtěl vrátit do ležení, Fang ho ale gestem zastavil. „Všiml sis něčeho?“

„Nevím co máš na mysli.“

„Ten klid. Nikdo nás nepřišel prudit, ani ti létající otrapové.“

Swyend jen kývl. „Rozumím.“ Věděl že takovýto klid signalizuje blízkost nějakého nebezpečí.

Ale další překvapení ho čekalo když vkročil do tábora. Larriena náhle vyskočila, přišla přímo k němu a chytila se ho oběma rukama.

„Máš novou fanyнку,“ ušklíbl se mírně jízlivě Fang.

Swyend se ovládl. „Copak to má znamenat?“ tázal se vlídně. Larriena na něj sice upírala své oči, ale neodpověděla.

„Vycítila že tady tomu velíš, tak jde přímou cestou k alfasamci,“ usmála se Flim, když viděla jak se rudovláška dokonce důvěrně otřela tváří o Swyendovo zápěstí. „Ale že se umí lísat!“

„Jo, je to milé,“ řekl neutrálně kníže a jemně uchopil Larrienu za rameno, „ale tady si sedni a poslouvej jestli se konečně chytneš nějaké řeči!“ přitlačil ji zlehounce zpět na místo vedle Xirpelinky. Poslušně tam zůstala sedět, ale oči z něj nespustila.

„I taková může být poststresová reakce,“ připustila Flim. „Vyvarujme se pokud možno nečekaných podnětů, ano?“ Muži jen mlčky kývli.

Swyend zachmuřeně pozoroval zdejší slunce, jak míří k obzoru. Plán jeho lovu byl vážně narušený a kníže přemýšlel, zda by neměl vyrazit na zteč ještě teď. Vakarere byl podle zpráv z Darentomiru šest kilometrů odtud. To by se ještě dalo stihnout, dokonce s rezervou, než padne noc, počítal v duchu. Ale na téhle divné planetě už ho potkalo tolik nečekaného, že to raději nezkoušel. Kdyby se něco pokazilo a musel by třeba přistát, tak vyhlídka na střet s vrcholovým dravcem ve tmě a v neznámém prostředí ho vůbec nelákala. A utěci teleportem na palubu Darentomiru by vnímal jako nesmazatelnou hanbu.

Nakonec by mohlo být nejsnazší na tu potvora prostě hodit malý nukleár a bylo by, tak jak se to dělávalo na Fredegaru. No fuj, okřikl v myšlenkách sám sebe. To bych se musel stydět až do morku kostí!

„Udělám něco k večeři,“ řekl raději. Ačkoli patřil mezi mocné vládcce, Swyend se rád ujímal i těch nejprostších úkolů. Jeho urozenosti to v ničem nevadilo. Opět použil osvědčený lovecký gril, ale všiml si, že Larriena nijak nereagovala na dráždivou vůni, která naplnila nocoviště.

Jeho počínání byla navíc dvojitá finta.

Každý kdo aspoň trochu přičichl k pobytu v divočině, ví, že připravovat jídlo v táboře je doslova školácká chyba. Kníže na to naopak sázel. Budu dělat že o tom nevím a běda tomu, kdo by se nechal vyprovokovat! mysl si zarytě. Bourač se mu stále houpal na krku. Ale žádný útok nepřicházel.

Fang se zvedl. „Na chvilíčku si odskočíme. Zůstaneme ve spojení.“

S tebou to také není snadné, řekl si v duchu Swyend, ale jen kývl. Stopař a jeho kinsajři se tedy mlčky ztratili stranou mezi velké balvany, nakupené u skalní stěny.

„Co vy tam? Už něco máte?“ zapnul kníže spojení s Darentomirem.

„Před minutou jsme zjistili, co rušilo naše teleparty,“ zněla odpověď. „Místy se tu vyskytují nějaké hlízovité rostliny. Vypadají trochu jako cibule. Jsou to vlastně generátory elektřiny, a svou strukturou vyvolávají chaoticky protiteleportové vlny. Jestli je to důsledek náhodné evoluce tak je to neuvěřitelné, a pokud cílený úmysl tak naopak děsivé,“ shrnul biologický náčelník. „Hlásil bych to o pár minut později, až bychom to nezávisle ověřili.“

„Aspoň že to,“ kývl kníže. „Vrhněte se pak na výsledky pro Larrienu. Zatím to vypadá že se slovníku ani nechytne.“

„Děláme na tom,“ ujistil ho hlas.

Swyend vypnul spojení a nožem otočil vonící plátky. Všiml si, že Larriena nenápadně přilézá blíž. Otočil k ní hlavu a naznačil úsměv. Odpověděla stejným způsobem a hned se posunula o další kousíček.

*

9 – Magukedu

„Málem vám to vystydlo,“ podotkl kníže mírně kriticky, když se ti dva vrátili do tábora. Střelil krátkým pohledem po Flimcumaře. Zelenovláška vypadala překvapivě hodně bledě, ale jednoznačně spokojeně. No aspoň že tak, řekl si.

„Koukám žes ani ty nemarnil čas!“ pravil s úsměvem Fangmirez, protože Larriena seděla těsně u Swyenda, objímala jeho paži a dokonce se nechala krmit malými kousky pečeně!

„Jak se to vezme,“ zůstával kníže chladný. „Na žádnou řeč nereagovala. Já vím, já vím,“ zarazil Xirpelinku. „I to může mít na svědomí prožité trauma. No buďme rádi že do ní dostanu aspoň trochu jídla.“

Flim jen kývla. „Včas zastav,“ dodala. „Maso je na hladovějící žaludek těžké.“ Kníže jen souhlasně zavrčel.

Jako minule i teď se zelenovláška pustila do večeře doslova s dravčí divokostí. A i tentokrát spořádala i Fangovu porci. Stopař si jen trochu ochutnal a velkou část přenechal své kinsajří.

Swyendovi už to nedalo. „Něco je špatné? Nechutná?“

„Mé stravovací návyky,“ pokrčil stopař mohutnými rameny.

To mě olemuj, pomyslel si kníže. Vždyť Fangmirez není žádný drobeček, jeho mohutné tělo určitě potřebuje plno energie a živin, tak co to má znamenat že se upejpá jak nějaká koketka? Vlastně, musel uznat, i Ahepfmonde je zvláštní. Na to, jak se láduje, by člověk řekl, že bude jak kulička. Fakt originální dvojka!

V pravou chvíli přestal krmit svou nalezenkyni, ještě jednou s Fangem zkontrolovali laserovou uzávěru, rušičku teleportu, a když na tábor padl stín vzdálených lesů, přichystali se k odpočinku. Swyend si zdánlivě nesmírně lehkomyšlně vybral místo kousek od laserové ostrahy. Tím de fakto předurčil směr, z něhož případně půjde útok, takže nemusel hlídat celý prostor.

Vzduch pomalu vychládal, na tmavé obloze zářila světla vzdálených sluncí. Kolem byl stále klid, ale nejen Fangovi připadal plný neznámého napětí.

„Dvě hodiny, horizont!“ vytrhl knížete ze spánku hlas jeho piskoře. Protože se ozýval výhradně v jeho hlavě, navenek vládlo stále jen ticho. Swyend okamžitě držel v rukou svůj bourač. Ale nic podezřelého neviděl! Vždyť to je hloupost, řekl si při pohledu na tiše planoucí tenoučké linky laserového plotu. Co by se skrz to mohlo dostat? Možná se mi něco zdálo.

Ale sáhl za hlavu, kde stál na kamenu malý elektronický strážce, a podíval se na horní displej. No to mě olemuj, pomyslel si, protože na něm byla jasně zaměřená žlutá šipka! Zatočil piskořem, ale symbol

umíněně ukazoval poněkud vpravo.

No ano - odtud jsem předpokládal, že by mohlo něco udeřit, řekl si s určitým uspokojením. Jenže... znovu tam upřel zrak. Buď jsem blázen, nebo je to zvíře neviditelné, pomyslel si. Jenže v tom okamžiku se vymrštilo něco zdola. Vypadalo to divně rozježené, jako stvol popínavé rostliny. Na konci pružného stvolu bylo cosi podobného okurce, akorát se to náhle otevřelo a zakouslo do jeho předloktí těsně nad zápěstím!

„Táhni!“ vyjelo Swyendovi z úst vztekle spolu s břitkou čepelí, která se pro změnu ocitla v jeho pěsti a sekem rychlým jako myšlenka přeřala nečekaného útočníka. V ten samý moment mu na paži zaútočil ještě jeden šlahoun, ale dopadl stejně neslavně, ještě než se dostal na kontakt.

„Problém?!“ ocitl se u něj Fang se svou pilou. Stopařovy reakce byly vynikající a jeho boty vyryly rýhy do země, jak po svém bleskovém výskoku zabrzdil u Swyenda.

„Nějaká kytká mě chtěla kousnout,“ vrčel kníže a ohledával kombinézu. Ale drobné zoubky rostlinného predátora nepronikly silnou látkou.

„Naše ochrana má, jak vidno, bezpečnostní skulinu,“ konstatoval Fang, zatímco těžkými botami drtil šlahouny, které se proplazily pod nejnižším skenovacím paprskem až dovnitř ležení. Pak trochu zaražené ukázal ven: „A tyhle keře tu večer také rozhodně nebyly!“

„Tady chodí i kytky?!“ mručel rozzlobeně Swyend. Sáhł do kontejneru pro pyropatronu, trhnutím ji aktivoval a hodil do podezřelého keře. Větve se pod syčícím plamenem počaly divoce zmítat, celá rozměrná rostlina se rozkymácela, trhanými pohyby vyprostila kořeny ze země a opravdu se odsouvala z dosahu žhoucího předmětu.

„Jako by nás tu ještě něco mělo překvapit,“ komentoval to Fang.

„Sice jsem to čekal, takže opět neúspěch Jikaxarzy, ale i tak je všechno špatně,“ vrčel lovec. „My máme určovat tempo lovu, a ne jen na poslední chvíli reagovat na cizí aktivity!“ Pak si všiml stopařova pohledu. „Co je?“ tázal se tišeji.

Fang ukázal hlavou na stranu mezi kameny.

Swyend nejprve vytáhl z kontejneru děsnou sirkimskou zbraň a vložil ji do náruče Flim, která oba muže mlčky sledovala pohledem. „Kdyby cokoli, bez milosti to spal!“ Když kývla, odebral se s Fangem mezi balvany. „No, tak oč jde?“

„Nezakouslo se ti to právě do místa, o které se odpoledne tak dojemně otírala Larriena?“ zašeptal stopař.

Swyend neurčitě kývl. „Náhoda...“

„Pokud tě ta kytká chtěla kousnout, proč ne do nohy? K těm to měla blíž! Nezačíná těch náhod už být trochu moc?“

„Čert to vem!“ mávl kníže rukou. „Ráno vyrazíme, během hodiny

bude po Vakarere, a hotovo!“

„Něco takového jsme si říkali i včera, že?“

„Tím víc se musíme snažit, aby to konečně klaplo!“

Bylo vidět, že by stopař chtěl něco říci, ale omezil se na jediné slovo: „Beru na vědomí.“ Swyend tu měl poslední slovo, byla to jeho výprava.

Vrátili se do ležení, kde Xirpelinka pozorně obhlížela strážené pásmo. Když odevzdala plamenomet, bylo vidět že se ráda té hrozné věci zbavila.

„Dospíme, co se dá,“ pravil kníže a natáhl se na svém místě. „Hele, raději ke mně moc nelez, jo?“ zadržel Larrienu, která už se po čtyřech obezřetně sunula k němu blíž. Vypadalo to, že nechce být v noci sama.

„Sem pojd,“ navedla ji Flim jemně k sobě. Záhadná rudovláska neprotestovala a uložila se vedle Xirpelinky. Nad tábořištěm se opět rozhostil klid, trvající tentokrát již celou noc.

„Tak vážení, jdeme na to,“ pravil kníže, jen co ráno naředilo tmu na příměřenou šed'. Krajinou opět táhla hustá mračna lezavé mlhy, ale dalo se čekat, že ji slunce rychle rozežene a bude opět krásný den.

Trochu ho ale zarazilo hlášení z Darentomiru. Genom Larrieny se nepodobal ničemu, co měli v databázi. „Omluva že to trvalo tak dlouho, ale pořád jsme nevěřili vlastním očím, tak jsem to nechal dvakrát zopakovat. Pokud bych si dovolil zafantazírovat, řekl bych že vykazuje až překvapivě mnoho rostlinných markerů,“ vyjádřil se palubní fylogenetik.

„Když jsem prostudoval záběry z jejího prvního objevení,“ vmísil se šéfbíolog, „ona opravdu vypadala jako by ji zkoušela nějaká láčkovka posvačit. Ale zrovna tak to mohl být důsledek že se z něčeho vylíhla. Možná předčasně. Ten vzhled nemusela být zranění, ale naopak i nedokončený vývin...“

No hrome! Ona patří sem, připomněl si Swyend Ahepfmondina slova. Malá cestovatelka to poznala naprosto spolehlivě. K tomu ještě to vážné Fangovo podezření. „Díky,“ reagoval krátce. Totožnost Larrieny je tedy jasná. Ale jaký je její účel?

Nemůže přece plánovat nějaký útok silou. To by prostě nefungovalo. Tak proč ji prales stvořil? „Mohla by být jedovatá?“ napadlo ho.

Oba odborníci v laboratoři nahoře na orbitu vrtěli hlavami. „Těžko. Ale rozhodně se pokusíme zjistit, kde se tu tedy vzala.“

„No dobře. Kdyby vás něco napadlo, nenechávejte si to pro sebe.“

Všichni bez problémů zvládli ranní procedury a jen co mlha počala mizet, byli všichni připraveni ke startu. Tedy, téměř všichni.

Flim sice připravila na jednom dopravníku místo pro návštěvu, ale rudovláska se zdráhala nastoupit. „Nechceš ji raději nechat zavřít do nějakého kontejneru pro vzorky, Swyende?“ tázala se.

To fakt nechci, pomyslel si kníže. Když ji vytrhnu z Jikaxarzy, už nikdy

nezjistím, co je opravdu zač a co vlastně chce. Tady člověk nikdy neví. I nejobyčejnější věc, kterou odkopne, se později může nečekaně ukázat jako nejcennější artefakt. Ale čas také nechtěl ztrácet.

„Sem se posaď,“ navedl ji osobně na kontejner, nesený jedním dopravníkem. Tajemná dívka si ho osedlala obkročmo jako nějaké jízdní zařízení. „Tady se opři nohama,“ umístil její bosá chodidla do výstupků, „a toho se pořádně drž!“ přitiskl drobné dlaně na masívní rukojeť. Poslušně se podvolovala. „No vida!“ dodal spokojeně.

„Tak tomu říkám autorita osobnosti,“ pousmála se Flim.

„Dnes ho mám!“ prohlásil Swyend důrazně, když nastoupil na svůj aboard. „Letíme!“ Karavana se zvedla do vzduchu. Když vypluli nad údolí, ohlédl se. Larriena spolehlivě seděla na své bedně, a kupodivu se netvářila ani nějak vyděšeně. Tím lépe!

„Cíl se od noci nepohnul,“ hlásila průzkumná služba z kosmolodi. „Vzdálenost šest kilometrů.“ Kníže si prohlédl oblohu. Prázdná. Tím lépe.

„Nemám z toho dobrý pocit,“ pokazil mu ale náladu Fang. „Když si to promítnu zpětně, Jikaxarza nám dávala do cesty k Vakarere neustále nějaké překážky. Ale od chvíle kdy se objevila ona, je kolem klid.“

„Beru na vědomí,“ reagoval Swyend. „Odprásknu Vakarere a bude čas se jí věnovat.“ Poučen z minula, vedl let vysokou křivkou až téměř pod zónu mraků, takže si užili i pohledu na krajinu z výšky. Ve správný čas počal Swyend ostře sestupovat. Nastal okamžik pravdy!

Za posledním hřebenem nechal karavanu zastavit. „V této strži leží. Možná se ještě neprobral. Nebudu ho budit,“ hovořil zatímco si připravoval svou karabinu. „Vy se držte na místě. Fangu, jak to vidíš?“

Stopař popoletěl a měřil si úzké, srázné údolí. „Lovil bych z levé strany.“

„Vidím to stejně,“ kývl kníže. „Takže-“

„Tři hodiny, horizont!“ zaječel v ten okamžik piskoř. Hned bylo vidět proč: z hustě zalesněných strání vpravo se náhle zvedlo obrovské hejno létajících tvorů. Tihle nebyli tmaví, naopak, zbarvení do běla, a tvořili úplné mračno, mířící přímo sem!

„Buď je něco vyplašilo, nebo po nás jdou,“ řekl varovně Fang.

„Nebudeme riskovat druhou možnost. Letíme dolů všichni!“ velel Swyend, vrátil se na čelní místo a vedl karavanu strmým klesáním dolů mezi stromy. Stopař, uzavírající letový konvoj, nespouštěl létavce z očí. Ale musel se přiklonit spíše ke druhé možnosti. „Vidím to na útok, Swyende,“ řekl.

„Tak rychleji!“ přidal kníže na výkonu aboardu. Nesčetné množství létavců se na ně hnalo jako sněhová bouře. Tvořili svými těly bezmála světle šedou, divoce vířící zeď!

Vhodnou mezerou mezi korunami Swyend vnikl do nitra pralesa, a za

ním jako korálky na niti i ostatní plošiny. Právě včas! Oblohu zaplnil hukot bijících křídel, ale dolů mezi větve se útočníkům moc nechťelo.

Swyend klesl s aboardem klikatou trasou mezi stromy a vyrovnal sestup asi dva metry nad zemí, mimo dosah trávy. Vyčkal, až se za ním seřadí celá zbylá výprava. „No, v podstatě jsme tam, kde jsem být chtěl. Už žádné prodlevy, začíná to být na pováženou. Fangu, jisti karavanu, jdu na to.“

„Opravdu nechceš záložního střelce?“ předložil panter vážnou otázku. „To není žádná vada na cti.“

„Ne. Máš svůj úkol.“ Odvrátil se a s antimateriálovou karabinou u líce plul na své plošině neslyšně vpřed. Ve chvílce ho skryla pralesní houšť, zatímco skupinka vyčkávala na místě. I Larriena seděla bez pohybu na své bedně.

Kníže opravdu nepatří mezi zbabělce, pomyslela si Flimcumara, a jakoby se tou myšlenkou otevřelo něco dosud skrytého.

„Je to také past!“ řekla.

„Jak to?“ rozhlédl se Fang.

„Ti ptáci tam nahoře. Vždyť vyletěli z pralesa, ne? Proč nás do něj tedy nepronásledovali?“

„Protože měli za úkol nás sem dotlačit!“ pochopil stopař okamžitě. „Swyende! Nejspíš jsme v nové pasti!“ vyslal rychle komunikátorem. Bez odezvy. „Letíme za ním!“ rozhodl.

„Vedu; jisti nás zezadu!“ ujala se Flimcumara čelní pozice. Fangmirez se nedohadoval. Za této situace byla pozice na chvostu nejvíce nebezpečná; přesně místo pro stopaře jeho formátu. Levitující karavana neprodleně vyrazila vpřed. Kličkovali průrvou tak rychle, jak to jen šlo, a za chvílku spatřili knížete.

„Co blázníte?!“ otočil se k nim nespokojeně. „Jaká past? Darentomir mi tvrdí, že mám cíl přímo před sebou! Tamhle leží někde v tom křoví!“

„Ti ptáci nás sem měli nahnat,“ sdělil stopař.

„Však nic jiného nechci!“ zamračil se Swyend. „Už dost s celou praštěnou Jikaxarzou. Teď nerušte!“ A obezřetně plul dál. Obratně se prosmykl mezi dvěma silnými kmeny a zabočil vlevo, kde v porostu prosvítal výhled do údolí. Přehrazovala ho vysoká stěna hustého trnitého křoví. Jedním „houpnutím“ boardu tuto hradbu překonal. Super, pomyslel si. Budu mít krytá záda. Skrz to se žádná mrcha neprodere, aby mě mohla otravovat zezadu! A slídivě se rozhlížel po cílovém prostoru. „Nemusím tě tady mít,“ zavrčel po chvílce, když se mu Fang zařadil po boku.

„Já vím,“ řekl jen stopař.

Kníže přepínal optiku, integrovanou v levém oku. „Tak kde u Leptona je? Nic nevidím!“ tázal se průzkumné sekce na kosmolodi.

„Detekce ukazuje čtyřicet metrů přímo na dvanácti! Máš ho hned

před sebou!“ slyšel hlášení. Ale před nimi bylo jen ploché dno, pokryté nízkou močálovou vegetací. Do té by se Vakarere rozhodně nevešel!

„Přece nejsem slepý!“

Najednou se to strhlo. Dno strže doslova vybuchlo! Obrovitý kus země, podobný houbovému klobouku o velikosti deseti metrů, se vytrhl ze dna jako vyhozen nějakou obří pružinou! Jenže to, co vypadalo shora jako země, byla ve skutečnosti hřbetní strana medúzovitého netvora, který se před nimi zjevil. Obrovské, nestvůrné, jakoby krví naplněné oči mrazily už jen svým pohledem. Pod nimi se rozevřela kruhovitá tlama, vyplněná rudohnědými tesáky velikými jako meče! Strašlivý řev otřásl celým okolím! Obsahoval nepochybně infrazvukové kmitočty, protože se oba lovci nezvladatelně roztřáslí.

Oba muži byli sice dost silní na to, aby se nenechali nečekanou hrozbou ochromit, ale to již přišel útok. Jako ve zlém snu se příšera mžikem oka přenesla nad ně a chapadla se hladově vrhla po kořisti!

Kníže i stopař chtěli instinktivně couvnout - ale za sebou měli trnité křoviny, které se z bezpečného zázemí rázem staly neprostupnou pastí! Ale kníže opět prokázal svou akceschopnost. Nebylo kam ustoupit - nuže, ať započne lov, který se vlastně od prvního okamžiku stal bojem!

„Flim! Chraň Larrienu!“ vykřikl. Samosebou že neměl na mysli, že by se Xirpelinka pustila s obrem do křížku; šlo spíše o to aby se ani mimoděk nedostala s karavanou na místo střetu.

Swyend se vůbec nezdržoval pokusy o zastavení hadovitých chapadel – zatímco se vyhýbal chycení divokými ale vysoce účelnými manévry aboardu do všech směrů, jeho velká karabina počala pálit neomylně rovnou mezi rudě vyvalené oči přízraku!

Baam! Baam! hřměly výstřely a trhaly obrovské kusy netvorova těla. Ale zdálo se, jako by titánská stvůra zranění vůbec nevnímala. Kníže odhodil prázdnou karabinu a zatímco neustával s bleskurychlými úhybnými manévry, okamžitě otevřel palbu ze svého bourače. Bude velkorážová zbraň s gravitační stabilizací, která by dokázala jedinou ranou složit i bájného ulugbesaura, tím rozhodujícím argumentem?

Jedno chapadlo, kterému už se nestihl vyhnout, se ovinulo kolem něj a sevřelo ho tříštivou silou. Prásk! Prásk! vehnal bourač poslední dva velkorážové projektily do chřtánu, který se vrhl po lapeném lovcí!

Zlomek sekundy od smrti, maximálně zatnutými svaly vzdorující drtivému sevření které ho chtělo rozmačkat, Swyend chladnokrevně, bez sebemenšího přehmatu, vyměnil zásobník. Zdálo se nevyhnutelné, že bude pohlcen; ale hodlal pálit tak dlouho, jak jen bude schopen!

Vtom se hrůzná obluda zastavila a sevření ochablo. Velmi pravděpodobně už byla mrtvá po palbě karabinou, ale při své obrovitosti si to neuvědomila a tělo ještě několik sekund dál instinktivně útočilo. Teď se ale chapadla vzepřela proti zemi, aby zadržela kolísající gigantické tělo, leč marně. Celou obří masou proběhlo krátké křečovitě

chvění.

Swyend v duchu děsně zaklel – chapadlo ho stále drželo a vleklo dolů pod strašlivého tvora! Sklonil hlaveň a vypálil do něj tři rány kousek od sebe ve snaze ho přestřelit. Téměř se povedlo! Jenže v okamžiku, kdy z jeho pěsti vylétla vystřelovací čepel aby přeťala poslední kus tkáně, ocelové svazky netvorových svalů náhle povolily a monstrum se zřítilo dolů jako všedrtící lavina!

Doslova na poslední okamžik se vedle Swyenda ozval nezaměnitelný zvuk stopařovy rychlopalné pily. Fang, dosud číhající poblíž, s neuvěřitelnou odvahou vlétl přímo do zóny dopadu a přesně mířenou dávkou v padajícím monstrózním těle doslova vyřezal mezeru.

Se zaduněním, které otřáslo všemi stromy okolo, dopadla pekelná obluda na zem a zůstala bezvládně ležet. Špičky mocných chapadel sebou ještě krátce škubly a znehybněly také.

„Zůstaň kde jsi!“ vykřikla Flim na Larrienu, Obě dívky dosud obezřetně vyčkávaly na druhé straně trnité přehrady. Teď malá Xirpelinka chvatně vylovila ze Swyendova zavazadla tu DĚSNOU sirkimskou zbraň, ujistila se že má zapnutou „lidskou“ pojistku, přehoupla se na aboardu přes neprostupný porost a stiskla spoušť. Kéž je automatika rozpozná!

Ale jen co žíravý proud plazmy olízl kraj nehybné příšery a se strašným syčením a prskáním doslova vysublimoval několik metrů jejího těla, Flim hned přerušila palbu protože zaznamenala pohyb. Popoletěla až úplně dopředu a co neopatrněji spalovala tu děsivou masu kousek po kousku. Raději ani nedýchala, puch který se valil všude kolem, byl příšerný.

„Ať mi nepřipálíš vlasy,“ slyšela v tu chvíli Swyendův hlas z vysílačky.

„No u Leptona, kníže!“ vydechla. „Co Fang?“

„Je tu se mnou, tulíme se k sobě jak dva miláčci,“ zněla kousavá odpověď. To už se oba muži s námahou drali ven. Flim symbolicky pomohla, a do minuty byli všichni zase spolu.

„Zatracené chapadlo!“ otřásl se kníže, a ohledával si žebra. Pak si s Fangmířezem vyměnili dlouhý pohled. „Nakonec se mi ten záložní střelec docela hodil,“ pravil důrazně.

„Mně zase nějaký kníže, který se mě za to pokoušel ochránit vlastním tělem, nebo se pletu?“ zašklebil se Richrabus na oplátku.

„Každopádně,“ obrátil se Swyend k Ahepfmode, „největší díky tobě, milá Xirpelinko. Tvá pohotová snaha využít situace a pokusit se z nás obou udělat škvarek, je obdivuhodná!“

„Ach, jsem jen nezkušená dívka, tak se mi to napoprvé nepovedlo, ale příště se polepším. Do té doby to s vámi dvěma blázný budu muset nějak přežít!“ kontrovala se smíchem, který skončil všeobecným velkým objímáním.

*

10 – Změna role

„Je sice super že jsme to složili, ale tohle není Vakarere,“ vrčel kníže zamračeně o chvíli později. Dávka Dekiruvinu, kterou si injekčně naordinoval, utlumila bolest, a deset miligramů BRN (biologických rekonstitučních nanobotů) už započalo rychlou opravu a hojení všech poškozených tkání. Věděl že bude ve čtvrt hodině opět v pořádku.

„Magukedu,“ ozvalo se o něco níže. Otočili hlavy. Larriena stála v trávě u nich, aniž se starala o to že by jí mohlo do bosých nohou něco nepříjemně kousnout. „Magukedu,“ zopakovala a ukázala na obludu.

„Hele, pojď raději nahoru,“ reagoval Swyend. Spustil aboard níž, podal rudovlásce ruku a ta se obratně vyhoupla na jeho levitační zařízení. Velice spokojeným gestem se ho chytila kolem pasu.

„Ty víš co to je?“ přidržel ji pro jistotu zlehouchka aby nespadla.

Kývla. „Á.“

„A hele, ty najednou umíš mluvit?“ podivil se Fang.

Zeširoka se usmála, a byl to velmi milý úsměv. „Á, najednou.“

Swyend se také krátce pousmál. „Tím lépe. Konečně si mezi sebou uděláme trochu víc jasno. Ale až za moment!“ Zapnul spojení s kosmokorábem. „Navedli jste mě špatně. Sice to bylo impozantně velké i divoké, ale nebyl to Vakarere. Každopádně je to mrtvé, takže ať z toho řezník vykuchá něco na památku. Ozvu se z nové přípravné pozice, a vy mi koukejte najít správný cíl.“

„Jak špatně? Vedeme cíl celou dobu od jeho nalezení!“ zněla udivená odpověď.

„Tak se rychle pokuste přijít na to, kde jste udělali chybu.“

„Eeh... rozumím,“ reagoval hlas.

„Především vyhrabeme zbraně,“ velel kníže. „Připadám si bez nich jak nahý v trní!“

V požadované činnosti jim pomohl právě „řezník“, který se dopravil teleportem na místo úlovku. Aniž se staral o fontány krve, bez milosti rozporcoval část děsivého těla, pod níž zůstala výzbroj po částečném zavalení obou střelců. Když byly zbraně nahrubo opláchnuté v blízké louži, vyvedl Swyend karavanu vzduchem z úzkého údolí. Bylo třeba zahladit následky boje o život a konsolidovat karavanu.

Díky údajům orbitální detekce nemusel hledat, letěl najisto. Na pravé stěně hned za svahem údolí byla rozměrná odlomená skalní plošina, řídce porostlá nízkými keři a neduživou trávou. Na ní bylo možno se utábořit a dát se do pořádku.

„Objevili jsme chybu měření,“ ozval se kající hlas z Darentomiru. „Cíl si za sebe této noci pořídil náhradu a změnil biosignaturu, takže přístroje od té chvíle sledovaly jiného tvora.“

„Jasně, to se může stát. Pokuste se tu chybu víckrát neopakovat,“

vyřešil to kníže bez výbuchu zlosti. „Zase mi ho najděte, a pošlete mi sem sprchu.“ Když teleport přenesl hygienickou buňku kousek od nich, každý ji rád použil. Dokonce i Larriena, a kupodivu oba muži kvůli tomu ani nemuseli opouštět improvizované tábořiště.

„Takže,“ posadil se kníže naproti záhadné dívce, která se opět zahalila do svého kabátu. „Povíš mi, kdo opravdu jsi?“

Maličko pokyvovala hlavou. „Šikovný dravec,“ pravila pak naprosto srozumitelně. V příští vteřině se dívala do hlavní Swyendova bourače i Fangovy pily. Ale nevypadalo to, že by se bála, i když musela vědět, co ty divné věci dovedou.

„Tedy...“ vzdychl kníže. „Takovou upřímnost jsem nečekal. Ale dobrá,“ pokračoval velmi pomalými ale důraznými slovy. „Nezaútočila jsi předtím, takže předpokládám, že nechceš ani teď. Ovšem my jsme lovci, což už asi víš, vid'. Varuji tě před nečekanými výroky nebo akcemi, které by mohly spustit naši reflexivní odpověď v podobě palby.“

„Nezaútočila,“ kývla bezmála vesele.

„Jo, nezaútočila,“ potvrdil chmurně její odpověď. „A proč jsi tady?“

„Máš novou fanynku. Měl jsem trochu jiný záměr,“ řekla rozzářeně.

Nežli mohl kníže projevit údiv, ozvala se Flim. „Stop! Předtím mluvila tvým hlasem, teď napodobuje Fanga. A jestli se nepletu, tohle jsou věty nebo jejich části, které jste někdy sami řekli!“

Ve skupince zavládlo šokované ticho. „Ona pochopitelně tagorsky neumí. Jen nějak intuitivně opakuje úločky z toho, co někdo z nás na Jikaxarze řekl,“ upřesnila zelenovláška tiše.

„Je to dravec,“ pronesl varovně Fang.

„Á, je to dravec!“ zopakovala s nadšeným úsměvem, tónem skutečně velmi podobným jeho hlasu.

„Tak to mě olemuj!“ vzdychl kníže. Jaký to má smysl, když sama dobrovolně prozrazuje, že je pro ně hrozba? Dokonce se tím snad i chlubí?!

„Vím že to bude znít hloupě... ale snaží se s námi dorozumět,“ pronesl váhavě Fang a sklonil svou rychlopalnou pilu.

„Dorozumět?“ opakoval Swyend zamyšleně, ale také na ni přestal mířit. „To mě málem rozbřečelo. Pomůžete mi s tím? V komunikaci mám od malička mezery.“

Flim nebojácně poposedla blíže. „Sleduj má slova, nebo mé myšlenky, nebo aspoň gesta, Larrieno. Takže jsi zdejší dravec. Máš zájem o Swyendu, ale tvým záměrem není ho ulovit. Chápu to dobře?“ provázela svá pozvolná slova výraznou pantomimou.

„Cože?!“ zvolal kníže, ale pod rudou kšticí se opět rozzářil úsměv. „V pořádku,“ pronesla hlasem Xirpelinky, a se zářícím pohledem upřeným na Swyendu dodala pro změnu jeho tónem: „Na tebe jsem fakt čekal!“

Kníže si okamžitě vybavil svou hlášku když sestřelil dotěrného létavce. Teď byla pouze použita ve správném, nikoli sarkastickém významu. Mimoděk ho trochu zamrazilo. Jikaxarza je opravdu svébytná planeta, a dala to jasně najevo. Nejprve se jich lekla. Pak se je snažila zastrašit, a když to nevyšlo, i zahubit. Po nezdaru jim poslala do cesty někoho, koho nemohli odmítnout. Proč? Inu, aby o nich zjistila co nejvíce. Když nelze soupeře udolat, je třeba ho blíže prozkoumat a najít slabinu. To bylo vážné pomyšlení.

„Opravdu o tebe má zájem,“ tlumočila volně Flim.

„Důvod. Zajímá mě důvod!“

„Je neuvěřitelně houževnatá... máš na sobě hezký vzorek,“ řekla váhavě. Pak naprosto nevinně animálním gestem ukázala na specifické místo svého těla. „Jen si posluž. Mně to chutná!“ dodala podbízivě.

„Vzorek?“ zopakovala mimoděk Flim. „Maskování to rozhodně nebude. Nemyslí tím genom...?“

Swyendova tvář doslova zkameněla. Okamžik seděl bez hnutí. „Flim, uděláš mi laskavost a předsedneš si tamhle?“ pravil úplně klidně, ale oběma společnostníkům bylo jasné, že je zle. Jeho velká ruka sáhla pro sirkimský plamenomet.

„Ne, to ne! Prosím!“ skočila malá Xirpelinka naopak k dívce a pevně ji obejmula, aby ji ochránila od okamžitého zpopelnění.

Lovec přivřel oči. „Buď té lásky a tohle nedělej, Flim. Druhé varování nebude...“ pravil ledově.

„Nemůžeš přece zabít někoho, kdo ti právě svým krásně divokým způsobem vyznal lásku!“ vykřikla.

„Leze mi do hlavy! Čte mi myšlenky!“ zahřměl v odpověď.

Ticho, které se rozhostilo po jeho slovech, bylo zdrcující, ale zelenovláška jen mlčky obejmula prapodivnou bytost ještě pevněji.

„No...“ promluvil opatrně Fang, „zkusme to zhodnotit maličko víc v klidu. Swyende, možná jsi na chvíličku pominul jeden podstatný aspekt tohoto hovoru.“

„Nezdá se mi!“

„Petrně nemluvíš s divokou holkou, kterou kdoví jak vyvrhl prales, ale se zosobněním celé Jikaxarzy...“

„Báje naznačují, že je Jikaxarza nějak záhadně pospojovaná dohromady,“ dodala tiše Flim aniž uhnula svým pohledem. „Když ji zabiješ, dost možná se přestane snažit s námi domluvit a zvolí boj. Chtěls ji mít u sebe, abys věděl co Jikaxarza zamýšlí. No tak právě to zažíváš. Hodláš takovou šanci zahodit?“

„Jsps,“ užil Swyend mimoděk hodně neslušnou Skarinžskou zkratku, ale zůstal šokovaně sedět.

Larriena se maličkým zavržením uvolnila z Flimcumařiny náruče, natáhla se kupředu a opatrně, bezmála ostýchavě, se dotkla prstem

jeho ruky. „Nějaká kytka mě chtěla kousnout,“ zašeptala.

Náhle se kníže protrhl. „Teď ne!“ Slova opět patřila kosmokorábu, ale miniaturní vysílačka si nedala pokoj. „Co? Dole?! Zbláznili jste se?!“ Vyskočil a vrazil zásobník do karabiny. „Průzkum tvrdí, že cíl se vrátil a je dole v údolí!“

„Konečně si mezi sebou uděláme trochu víc jasno,“ potvrdila mu to Larriena. „Kytka mě chtěla kousnout,“ dodala s vyložene vstřícným gestem. „Kytka mě chtěla kousnout!“ zdůraznila opakovaně.

„Moment, Swyende. Tady je zase něco úplně špatně,“ zvedl ruku stopař, ale knížete vidina lovu rázem pohltila.

„To dořešíme pak! Nechodte nikam!“ Skočil rovnýma nohama na aboard, nechal se chytit jeho nášlapným zařízením a bez dalších slov vystřelil do vzduchu.

„On to nechápe. Míří po hlavě do průšvihu! Za ním!“ zvolal Fang. Flim popadla Larrienu, dotáhla ji na svou levitační plošinku a hned svištěli za stopařem. Jenže jen co se zvedli, rudovláska se protáhla pod její paži. „Nás prales tlačí tam!“ ukázala nataženou paží přímo dolů.

„Fangu! Za námi!“ vyslala kinsajrí a bez váhání změnila směr. Kníže zatím dělal sestupný oblouk, aby se dostal do údolí z protější strany a měl slunce v zádech pro pohodlnou palbu.

A vtom ho všichni spatřili.

Vakadomobula Rerevaki byl ještě děsivější než jak ho popisovaly báje. Obrovitá postava, stojící spolehlivě na zadních, složená z vyboulených svalů, korunovaná mohutnou lví hlavou. Tělo navíc nějakým záhadným způsobem obsahovalo i vyložene technické komponenty, připomínající nějaký druh částečného brnění! Stál poblíž vstupu do strže a chladným pohledem sledoval blížící se skupinku. Navzdory tesákům a drápům na prstech před sebou měli inteligentního tvora! Neutíkal, nehotovil se k boji. Čekal, až se přiblíží a uznají jeho neotřesitelnou autoritu. Jenže přesně to chtěl Swyend radikálně změnit!

„Vypadněte od něj!“ slyšeli z komunikátorů Swyendův rozhodný hlas.

„S nevýslovnou omluvou!“ vykřikla ale Flim a odvážným manévrem vletla přímo mezi Vakarere a lovce.

„Zadrž, člověče!“ přistál Fang odvážně přímo před ústím jeho pušky. „Právě děláme strašnou chybu!“

„Vy možná. Já jen to, proč jsem tady!“ Kníže popočetěl maličko stranou, aby měl volný výstřel, ale Fang uchopil silnou rukou hlaveň karabiny a sklonil ji mimo cíl.

Swyendovy oči byly vteřinu studnami vražedné nenávisti. Dovolit si sáhnout na jeho zbraň, navíc v takové chvíli, byla vstupenka do říše mrtvých. Ale Fangmirez nesklonil pohled a neuvolnil ocelový stisk.

„Kytka mě chtěla kousnout!“ slyšel volání Larrieny, která se spolu s Flim vznášela přímo před hroznou postavou Vakarere, zády k němu!

Ten fakt přiměl knížete, aby se ovládl. Ta bestie by je přece mohla klidně zabít. Na co čeká...? Pak si uvědomil, co rudovláska pořád opakuje. Jaký to má smysl?!

„Fangu... pust“, řekl téměř šeptem, ale tón jeho hlasu nepřipouštěl odpor. Stopař uvolnil svůj stisk a couvl s aboardem mimo zónu výstřelu. Dobře pochopil, že teď už je to jen na Swyendově rozhodnutí. I tak si dovolil víc než směl.

Kníže několik vteřin držel záměrnou těsně pod čenichem mohutné hlavy zdejšího vrcholového dravce. Jako všichni profesionálové, pokud měl možnost, nemířil na srdce. Už pradávni šermíři věděli ze svých zkušeností, že i soupeř s probodnutým srdcem dokáže ještě udělat jedno či dvě tempa v pohybu. Swyend mířil na pomyslný výstup míšního kmene z mozku. Zásah do takového bodu ve zlomku vteřiny definitivně a neodvolatelně „vypne“ tělo cíle.

Napětí toho okamžiku by se dalo doslova krájet. Swyend měl na špičce svého prstu na spoušti osud nejen bájného Vakarere, ale nejspíše celé výpravy a možná i celé planety!

„Právě bořím svůj životní sen,“ zavrčel pak nesmírně hoře, a odklonil hlaveň karabiny. „Prosím tě Flim, popoleťte dál od něj, znervózňuje mě to. A nemáš ponětí, co to pořád mele o té kytce?!

Zelená a rudá hříva se chvilku o něčem tiše dohadovaly, zatímco Vakarere to vše sledoval bez jediného hnutí.

„Myslím, že to asi nebyl útok,“ pravila poté Xirpelinka. „To kousnutí ti mělo v něčem pomoci. Opakuje i tvou nedávnou větu – leze mi do hlavy...“ zaváhala. „Hele... možná je to ještě bláznivější než všechno doposud... ale nechce tě připojit nějak na Jikaxarzu?“

„Á, připojit nějak na Jikaxarzu!“ zvolala radostně Larriena.

Fang zhluboka zavrčel. „Když nezvládne vetřelce běžnými metodami, zkouší se domluvit. A když to nevyjde, patrně nasadí všechny síly k vyhlazení hrozby. Myslím, že tohle tehdy Gorkghann nepochopil, a víme jak dopadl. Budeš následovat jeho cestu, nebo svou?“ Provedl rukama dávné lovecké gesto úcty. „Teď je to na tobě, Swyende...“

*

11 – Vakarere

Roggen „Břítva“ Swyend de la Tagoradansa seděl na aboardu, na předloktí měl ještě znát lehce červený otisk od kousnutí záhadné rostliny, a ze všeho mu šla hlava kolem. Nejen z toho, že sedí kousek před strašlivým Vakadomobula Rerevaki, který ho zjevně nechce zabít, nejen z toho, že on sám necítí cukání prohnat té mytické obludě obsah zásobníku tělem, ale hlavně z toho, že Jikaxarza mluví.

Po krátké horečce, co rychle odezněla bez následků (a vylekala doktora na Darentomiru který pomocí senzorů ve Swyendově kombinéze na dálku sledoval jeho zdravotní stav), znenadání počal slyšet přírodu kolem sebe. Bylo toho zprvu moc – jako by se poustevník náhle ocitl na rušném tržišti!

>Sipelka ti pomůže,< řekla hladce Larriena. Vlastně neřekla. Pravila to jakýmsi jiným způsobem, který teď Swyend uměl vnímat. Nějaký velký létající brouk jí před chvilkou přinesl zelenou tobolku. Podala ji knížeti a ten ji bez připomínek snědl. Rámus a křik kolem skutečně pozvolna ustoupil. Stále vnímal všechny hlasy, ale už mu tak nerumplovaly hlavou.

Jenže vtom přišla druhá krize, to když lastakarijský lék rozpoznal cizí látku v těle a rozhodl se ji eliminovat. Tentokrát musel Swyend nahoru na orbit, a pobyl si v lékařské sekci téměř hodinu. Celou tu dobu dole vládla napjatá patová situace.

„Tenhle ať nikam nechodí,“ hodil Fang zamračeným pohledem po Vakarere.

„Á, tenhle ať nikam nechodí,“ přitakala Larriena. Takže čekali všichni.

Konečně se Swyend objevil zpátky. „Omluva za zdržení.“ Znovu se usadil, a kývl na rudovlásku. „Dořešíme to. Spust’.“

>Stále se slyšíme?< ujistila se s úsměvem.

>Ano, stále.<

>Dobře. Vaše návštěva u nás byla řetězem všelijakých vlivů,< usmála se tvář pod rudou hřívou. >Asapidul, ten létavec z úvodu, byl skutečně jen nedorozumění. Podzemní požirač, neboli zdolakradoun, už byla past na vetřelce, tedy na vás. Když jste do jeho chřtánu nechtěli skočit dobrovolně, rozhodl se kontil (trochu antilopák) vás nalákat. Myslel že se na něj někdo půjde podívat, právě přes písečné propadliště. Tvá odpověď, Swyende, byla prvním kamínkem v tom, abyste si získali úctu. Stejně špatně skončil hladový toulavý barizen (trochu vlk). Jak jste si sami všimli, od té chvíle vás Jikaxarza sledovala. A mimochodem, jmenuje se to tady Omegabrot’h. Jikaxarza je jméno které nám dali dávní vetřelci, než jsme je zahnali.<

>Gorkghann...< poznamenal Swyend také myšlenkou. Napojení do globálního informačního pole bylo přece tak snadné, tak... přirozené!

>Znáš je?< tázala se.

>Ano, ale to by bylo moc složité povídání.<

>Však na něj bude času dost. Nuže, další útok provedl drigoun (trochu zdejší tygr), uražený na své ješitnosti že mu někdo cizí leze do revíru. Holt to byl jeho poslední omyl v životě. Ti mladí výbušní dravci někdy přeceňují své schopnosti.

Klanu skindralů (létavci) jste dali hodně hlasité a radikální poučení. To velké rychlé, co přiletělo shora, byl opravdu impozantní projev vaší moci. No, oni spolu s rojem bršňů byli opravdu něco čemu říkáte průzkum bojem. Zajímalo nás, kde máte slabinu. A když vás pak ramvoucí de fakto dovedli až ke mně, tak od té chvíle už jsou naše zážitky společné.

Opravdu jste mě překvapili. Nepočítala jsem, že tak rychle odhalíte že nejsem jedna z vás. Nebylo snadné mě vytvořit, vynaložila jsem na svůj vznik opravdu obrovské úsilí. Tak radikálně už jsem nezrodila úplně nové stvoření velice dlouho...<

Vážně mluví jako planeta, pomyslel si Swyend.

>Jsem to co nazýváš planeta. Jsem Omegabrot'h, tak jako všechno kolem,< potvrdila mu. >Ale stejně dobře umím být jen sama sebou. Dodám, že jste mě zaujali ještě víc, když jste mě obratem nezabili a nesnědli. Naopak, snažili jste se o mě starat. V tu chvíli jsem počala zvažovat, jestli jste skutečně nepřátelé, které dříve či později vyhubím, anebo jestli se jen naše plány nevhodně nestřetly. A rozhodla jsem se ti přiblížit tak moc, abych se ti mohla otevřít a ukázat.

Takové to malé, tvrdé, duté, co létá vysoko nade mnou, je hodně podobné tomu, co sem kdysi přišlo, a co jsi teď pojmenoval jako Gorkghann. Navzdory své titěrnosti mi to kdysi způsobilo velké rány. Ač jsem vyhrála, chci se tomu nyní vyhnout, takže spolu mluvíme.

Celou dobu jsem sledovala díky GIPu (přirozenému globálnímu informačnímu poli) vaše myšlenky, a pokoušela jsem se je užít jako odpovědi, včetně zvuků, které je provázely. Tenhle to aspoň zčásti vnímal,< kývla na Fanga, >ale nerozuměl. Teď už to chápu víc: pro vás je prioritní ten zvuk.

Jak už to bývá, Vakadomobula Rerevaki má i svůj protiklad, kterým byl Magukedu. Ano, ta medúzovitá obluda. On nebyl ve skutečnosti zlý, jen striktně chránil mé tradice a rozhodl se vás řešit obvyklým způsobem. Víš, Omegabrot'h pro moje děti znamená Kraj, který je mým živitelem všude, kam oko dosáhne. Jejich živitelem,< zdůraznila myšlenku. >Nikoho cizího.<

>Nešlo mu to rozmluvit?<

>Každý svého poučení strůjce,< opáčila bez lítosti. >Nechávám každému jeho svobodu volby, pokud ji chce mít. Ostatně, z mého pohledu se mu nic extra špatného nestalo. Pro vás zemřel; pro mě se jen vrátil zpět do mé náruče. Když jsme předtím debatovali o vašem

osudu, on byl zase přesvědčen, že neuspějí, zabijete mě a stáhnete z kůže. Ten... Gorkghann, říkám to správně?<

Kníže kývl.

>Tak ten ke mně byl nesmírně krutý. Vetřelci vyhladili téměř čtvrtinu mojí rodiny, než to vzdali. Hubili mě železem, ohněm, jedem, nemocemi i různými neviditelnými silami... Zkáza padala z oblohy jako by se nahoře otevřel nespočet Bišámů (zdejší sopka). Byly to smutné časy a poznamenaly mě. Ve zlém – averze vůči všemu odjinud je v mé povaze pevně zakořeněna. Ale i v dobrém – poučila jsem se a zvolila jiný přístup. Umím se velmi rychle adaptovat a vytvořit odpovídající odpověď, čehož důkazem jsem já sama...<

Byla to zajímavě schizofrenní řeč, kdy Larriena hovořila chvíli jako ekosféra, a pak zase jako dívka, ale Swyend rozuměl.

>Dej mi chvílku,< řekl a pak rozmlouval se svými společníky.

„Zatrolená historka!“ konstatoval nakonec Fang. „Takže pokud jsem to pochopil, s lovem je konec.“

Jako by ho slyšel, Vakadomobula Rerevaki se trochu pousmál.

„No...“ protáhl váhavě Swyend.

>Nezatěžuji se přemírou pochybností,< ozvala se Larriena. >Výběr je prostý. Pokud bude ulovení Vakarere cenou za to, že odejdete, nebudu ti dělat zbytečné potíže. Už jsem ti řekla, že pro nás je to, co v tvé mysli vidím jako smrt, jen návratem ke mně, k jádru Omegabrot'hu, z něhož jsme všichni vzešli. Jsme věční jako on, neboli jako já. Přicházíme, odcházíme, vyčkáme a jsme znovu povolávaní, přijde-li náš čas. Cítím, že jeho ulovení pro tebe znamená hodně. Pro něj to bude jen jedna z mnoha epizod...<

Ačkoli prales zalévalo slunce, přeběhl Swyendovi po zádech mráz, když ho napadlo, jaká může být druhá možnost výběru.

>Ty jsi tak zvláštní!< slyšel její veselou poznámku. >Snad se nelekáš možnosti zhmotnit svůj sen?<

Se Swyendem se bezmála zatočil svět. Ona věděla o jeho dlouholetém nesplnitelném přání. Věděla, co se mu s železnou pravidelností opakovalo ve snech, z nichž se pak protrhával zpět do POUZE LIDSKÉHO těla!

Omegabrot'h by dokázal jeho sen proměnit ve skutečnost!

>Nech mě vydechnout,< požádal. >Svět, ze kterého pocházím, je tak odlišný, že mi rozhodování bude trvat déle.<

>My nikam nechvátáme,< ujistila ho. >Jsme ve svém řetězci příchodů a návratů věční.<

*

12 – Odchod

>Jak by to vypadalo?< sondoval kníže obezřetně. Seděli v krásném odpolední na jednom z dávných ledovcových balvanů na okraji savany, a sledovali neuvěřitelnou scenérii kraje, kde všechno fungovalo naprosto přirozeně.

>Prostě: pokousali bychom tě,< smály se Larrieniny myšlenky. Pak mrkla a dodala: >Kdepak. Moc se mi líbíš, takže bych si tě pokousala sama. Jen už nejez to, cos v sobě měl předtím. Snaží se tě to přede mnou hrozně silně chránit, musela bych se s tím prát a zbytečně by mi to komplikovalo práci...<

Mimoděk pocítil velký obdiv k lastakarijské biologii. I pro vliv celé inteligentní planety představovalo protektivum silného protivníka!

>A dál?< optal se po minutě mlčení.

>Co dál? Pořád cítím, jak se zdráháš sdílet svou individualitu. Nebyl bys jen jedním z nás. Stal by ses Omegabrot'hem tak jako my všichni. Ale nepřišel bys o sebe. Podívej na mě. Připadám ti snad málo svá? Nebo snad stereotypní? No vidíš, a přesto na rozdíl od světů, které znáš, u nás pojem SOUNÁLEŽITOST hraje hodně velkou roli. To znamená i nechat se sežrat, pokud nejsi ostražitý,< poukázala na chumel těl nedaleko, kde smečka barizenů hodovala na úlovku.

Chvilku to mlčky sledovali, načež se nesmírně krásně usmála. >Užila jsem slovo z tvé řeči, ale není moc pravdivé. Krom případů, jako byl ten dávný Gorkghann, ve mě smrt nemá místo. Ti barizenové jen vracejí mé děti zpět do mé náruče. Přesně tam, kam se jednou i oni sami odeberou. Kde není hřichu, není ani viny; nic není nadarmo a nic není bez příčiny,< přednesla trochu jiným tónem.

Swyend naslouchal Omegabrot'hu a jeho duše se měnila. Tohle byl čistý svět, nedotčený zlobou bohů, kteří kdysi v záchvatu zlosti zakleli SPOLEČNÉ myšlenky tvorů do SEPARÁTNÍCH slov.

Anebo to celé může být past. Když ví, že se nechceme nechat snadno zničit, pokouší se nás nenápadně vstřebat... >Jaké by bylo mé místo?< rozvážil další otázku.

>Proč se ptáš na svůj vlastní osud? Přece takové, jaké bys zažíval!< smála se.

>Je moc složitý,< soudil jakýsi tvor, procházející nedaleko, který zaslechl v GIPu jejich hovor.

>Obdivuhodně složitý,< doplnila ho družka, která ho provázela.

>Od páčil bych vás jak kachny na střelnici,< podaroval je Swyend zamračenou myšlenkou, nevrlý z toho, že neuhlídal vlastní myšlení.

>Tím by sis opravdu moc pomohl,< opáčil samec pobaveně.

>Raději popojdeme,< mínila moudře samička a šťouchla zlehka do svého druha.

Kníže se nakonec musel pousmát.

Larriena ho zlehka vzala za ruku. >Trochu vážněji: nejen že mám vše co jde, já JSEM vše. Ale ty mi můžeš dát něco, co mi už staletí chybí – impuls cizích světů, které občas, někdy, z velké dálky slýchávám. Tvé myšlení, tvůj gen, je pro Omegabrot'h nesmírná deviza. Víím to, protože ti nahlížím do hlavy. Nezlob se; nemohu nenahlížet, když jste od svého příchodu ponořeni v mém GIPu. Ale na oplátku se teď zase podívej ty do mojí,< otevřela svou mysl.

Nejen splněný sen. K tomu celý nový svět, fungující na nezlomných přirozených principech. A nádavkem spřízněnou duši, která ví co je ve svých nejtajnějších touhách zač, a nejen že jím za to neopovrhne, ale jeho touhy s nevídanou vstřícností a laskavostí chápe a sdílí.

Není tohle vize, díky které jsem doteď nedokázal nikde zakotvit? Najít někoho stejně naladěného? Není tohle ideál, o němž jsem myslel, že je naprosto nedosažitelný? A pokud neuvěřitelnou situaci nevyužiji, objeví se ještě někdy? přemítal Swyend. Dokázal bych si někdy odpustit, že jsem odvrhl šanci otevřít bránu do svých snů?

Ovšem proti tomu stál obrovský vykřičník: navždy se vykořenit a odtrhnout od světa, jehož je doteď součástí...

>Umiš se také... vzdát sama sebe?< nepřestával se snahou co nejlépe se v tom vyznat.

>Myslím, že víím, jak to myslíš. Ukončit se. Definitivně.< Maličko zvedla hlavu a větev stromu, který rostl za balvanem, se lehce sklonila, aby je víc zaclonila proti slunci. >Ne. To jsem ještě nezkusila. Proč také; je to absolutně kontraproduktivní...< Odmlčela se. >Vím, že ti dávní agresori to tak vnímali. Pro ně byla smrt hrozná, všechno jim skončilo. Nevím, kdo jim to tak zařídil, ale asi ho museli strašně naštvat, když to měli tak hloupě nastavené...<

Vstal. „Dáme si večeri, vyspíme se a ráno mizíme.“

>Ach,< řekla tichounce Larriena hlasem celé přírody kolem...

Swyend naskočil na aboard, podal ruku Larrieně, a když nastoupila za něj, zamyšleně plul krajem zpět. Nemohl si pomoci – když po chvíli letu spatřil známé sloupky laserových plotů kolem tábořiště, najednou mu ta všechna technika přišla strašlivě cizí. Vyšvihli jsme se díky své výjimečnosti a svým schopnostem nesmírně vysoko, ale cenou za to je úplné vytržení z odvěkého koloběhu světa, pomyslel si. Jsme výjimka, která nakonec po vyčerpání zdrojů bude jen krátkým příběhem abnormality v milionech let přirozeného dění.

„V pohodě?“ zeptal se Fang, když o něco později opékali maso. Spolu s Flim dobře viděli, jak se kníže mění před očima. Přičítali to ztrátě vytoužené trofeje.

>V pohodě,< kývl Swyend, a teprve poté si uvědomil, že odpověděl GIPem a zopakoval to nahlas.

Rudovlasá společnice jim dodala byliny. >Netřeba se obávat. Nechci vás otrávit, a není v tom nic, co by změnilo vaše názory proti vaší vůli. Ale prožitek vašich chuťových buněk změním velice ráda!< ujistila je, když celé okolí zahalila doslova omamná vůně.

>Jen hezky táhněte svou cestou,< upozorňovala občas zvědavce, přilákané tou kulinářskou nádherou. Nikdo se nehádal, ani býložravci, ani dravci. Larriena měla absolutní autoritu.

>To jsou legrační úvahy,< reagovala na vnímaný Swyendův pocit.
>Vždyť to jsem já, tak proč bych se sama neposlechla?<

>A kdo tedy doopravdy jsi? Všechno, nebo to krásné, co vidím?< naléhal.

>Prostě... jsem ta která jsem... Nechceš být tím samým?< Výmluvné vyjádření, a ještě výmluvnější nabídka!

Pak se zatvářila trochu šibalsky. >Mohl bys ještě tlumočit mé myšlenky Flimcumaře?<

>Rád.< „Flim, Larriena ti chce něco říci.“

>Tohle si vezmi. Vyroste ti to v kdejaké hlíně. Stačí sníst lístek denně; to že bude mít každý trochu jinou barvu, je jen dobře. Budeš mu mnohem víc chutnat,< podala jí hrst tečkovaných semínek a dva suché lístky, svinuté do tenkých ruliček.

>Chutnat??< zarazil se Swyend.

>Jen to řekni. Ona bude vědět.<

Oči Flim se ještě víc rozšířily úžasem. „Jak... to víš?“ špitla.

>Omegabrot'h,< udělala Larriena rozmáchlé gesto. Když viděla, že Swyend stále nechápe, mrkla. >Nahlédni do ní.<

>Neučila jsi mě to...<

>Proč bych tě učila něco, co umíš?<

Swyend to zkusil s nevalnou vírou v úspěch, ale když se oprostil od své vlastní materialistické malomyslnosti, šlo to úplně přirozeně. Jenže pak se raději pokusil na to, co zahlédl, zapomenout. Ty stopy po kousancích, zdobící Ahepfmondino tělo, měly opravdu svůj reálný základ, kterým byl... Bagrphy!

>Oni to tak mezi sebou mají,< uklidnila ho Larrienina poznámka.

>Pochopitelně,< srovnal se s překvapivým zjištěním.

„To neřeš,“ odpověděl konečně na otázku. „Zůstane to mezi námi.“

Večeře probíhala v pohodové, přesto zvláštní atmosféře. Něco viselo ve vzduchu, a nebyla to jen vůně pokrmů.

Na Swyendův pokyn se teleportovali z Darentomiru na povrch androidé, aby provedli obvyklé práce na zabezpečení nocoviště. Palubní technici ochranné systémy mezitím aktivně vylepšili. Kníže měl k dispozici opravdu skvělou posádku. Ale zdálo se, že to vše jde jaksi mimo něj.

Fangmirez s Flimcumarou se opět před spaním na chvíli ztratili,

a když přišli zpět, Xirpelinka měla na těle plno nových „stochasticky řetězových“ stop, jak předtím ohleduplně pravil Swyend. Nikdo se nad tím nepozastavoval, akorát Flim se Larrieně přišla poklonit za tu super potravinovou modifikaci. Jako by něco tušila, přitulila se pak na noc blíž k Fangovi, aby tak symbolicky dala knížeti prostor k přemýšlení.

>Stejně mě měníš...< pravil Swyend, když s Larrienou osaměli u dohasínajícího ohně. Seděli už těsně u sebe.

>Ne. Na to tě mám moc ráda. Jen ukazuji, co všechno máš na dosah, ale měníš se ty sám...< upřesnila to láskyplně.

>Vyspím se. Říkáme ráno moudřejší večera,< rozloučil se mlčky dlouhým pohledem do jejich očí.

>Co chceš aby se ti zdálo?< věnovala mu zrovna tak bezeslovný úsměv.

„Nepřeháněj to,“ zašeptal nahlas.

>Nepřeháním ani maličko. Jsou to přece moje sny, které neustále běží v miliardách hlav i hlaviček, od největších až po nejmenší, všude tam kde zrovna horwana (slunce) neozařuje mou tvář...<

>Raději nic.<

Vlahá noc však plynula úplně klidně. Nikdo se nepokusil narušit hlídáný perimetr. Velebně zářící hvězdný orloj nad nimi mlčky analogově odměřoval čas, stejně této noci jako všechny předchozí od počátku všehomíra.

„Skvělá noc na rozloučení s Jikaxarzou,“ posadil se ještě za šera Fangmirez a přejel očima tábořiště. Pak však vylétl jako vystřelený a okamžitě vyslal signál nouze. Jediným skokem pronikl klimasférou Swyendova lůžka a strhl pokrývku. Pod ní však nebyl kníže, jen nějaké rostliny spletené do tvaru lidského těla...

„Kde je Swyend?!“ vykřikl.

Ten výkřik byl asi poslední, co po knížeti, i jeho nové rudovlasé společníci zbylo. Jak se dokázali dostat ven ze strážného nocoviště, aniž by systémy spustily poplach, nikdo netušil. Ba ani zda to bylo Swyendovo vlastní rozhodnutí nebo byl unesen. Všechny jeho věci zůstaly na místě, krom velkorážové zbraně zvané bourač.

Zděšení, které na Darentomiru zavládlo, bylo bezbřehé.

„Ídédka,“ rozhrnul Fang obezřetně rostlinné úponky. V jejich nitru byly tři bioelektronické značkovače, které měl Swyend ve svém těle.

„Není na tom žádná krev...“ zjistil ihned. Vyměnil si významný pohled s Flim. Co mohlo Swyendovo tělo přimět, aby ze sebe nedestruktivně vyloučilo implantované cizorodé součásti...?

„To je jasný vzkaz,“ uvažoval Fangmirez. „Měl v ruce zbraň, takže nebyl unesen násilím. Ale možná byl ve hře nějaký jiný faktor, o kterém nevíme. Najdu ho,“ zavrčel.

Ale to byl první slib, který v životě dal, aniž ho dokázal splnit, ačkoli

napnul své síly i schopnosti až na doraz. Tři dny doslova atomárně analytického pátrání daly jasně najevo, že ten, koho hledají, si nepřeje být nalezen. Anebo si to nepřeje ten, kdo ho unesl. Teleportová rezidua, která Fang dokázal vnímat, jej vedla klikatě po kraji skrz zóny výrazných vůní i pachů, skrz vodu, i přes vyložené inertní sluncem rozpálené kamenné plochy. Někdo hodně moc chtěl, aby ztratil orientaci.

Vzorně se ovládající, ale v duchu neskutečně rozzuřený Fangmirez však s vypětím sil vždy našel další správný směr. Dobře si přitom všímal, že na něj, ani na Flim, biosféra nijak nereaguje.

Jsme pod JEJÍ ochranou, pomyslel si. Nechce nás vyhánět, i když by mohla. Chce, abychom to pochopili sami... Ale tím víc se zatvrdil.

Nakonec se zbavil veškeré „civilizační“ podpory. Stal se tím, čím byl: dravcem. Bez oděvu i beze zbraní se snažil vnímat i ty nejnepatrnější náznaky, které mu mohly pomoci neztratit správný směr.

Až ho stopa přivedla na vršek jednoho vyschlého hřebenu, do nitra trojúhelníkové zóny bez vegetace. Kupodivu to nebyla past, žádný zdolakradoun tam na něj nečíhal. Ale v tom místě skončily i poslední známky přítomnosti. Další směr Fang přes veškerou snahu nezjistil.

„Odtud už to nikam nevede,“ řekl něco, čemu sám nerozuměl. Tak kde tedy Swyend je?!

„Máš proti sobě celou planetu...“ odvážila se poznamenat Flimcumara. Byl zázrak, že stopař dokázal dojít až sem!

Celý další den seděl stopař v dokonalé pozici. Už neslídlil, nezkoumal, uvedl se do hluboké kontemplace a snažil se najít jakýkoli náznak. Ochutnával auru toho místa, naslouchal jeho dechu, tepu, vnímal jeho rozpoložení, nořil se do vymizelých ozvěn horwany i éjželky (noci), i vzpomínek samotné hlíny pod sebou. Výsledek... nic.

Respektive, odtud to vedlo... všude! A žádný z toho nespočtu směrů nebylo možno vybrat jako majoritní. Absolutně neřešitelné!

„Vzdávám to,“ řekl nakonec Fangmirez s pocitem naprosté marnosti. Jeho družka, trpělivě čekající opodál, měla pravdu. Věděl že boj, do kterého se před třemi dny pustil, je předem ztracený. Ale neodpustil by si neudělat úplně vše, co dokázal. Neúspěch je přípustný, zrada nikoli, zní jedno dávné lovecké pravidlo. Udělal vše co mohl... a prohrál. I takové chvíle život přináší.

„Budeme hledat dál,“ prohlásil odhodlaně kapitán korábu.

Fangmirez ale zvolna, soustředěně zavrtěl hlavou. „Nenajdete ho. Neztratil se, ani neodešel. Je tu všude okolo. Cítím ho...“

Kdo ví, možná to byla náhoda, že místem kde stáli náhle prolétl nečekaný závan větru, a dlouhé traviny kolem nich, zdobené rudými květy, se jakoby uklonily na souhlas...

